PAVEL BAREŠ

KRONOVY DĚTI

Může město zemřít?

HOST

HOST

PAVEL BAREŠ
KRONOVY DĚTI

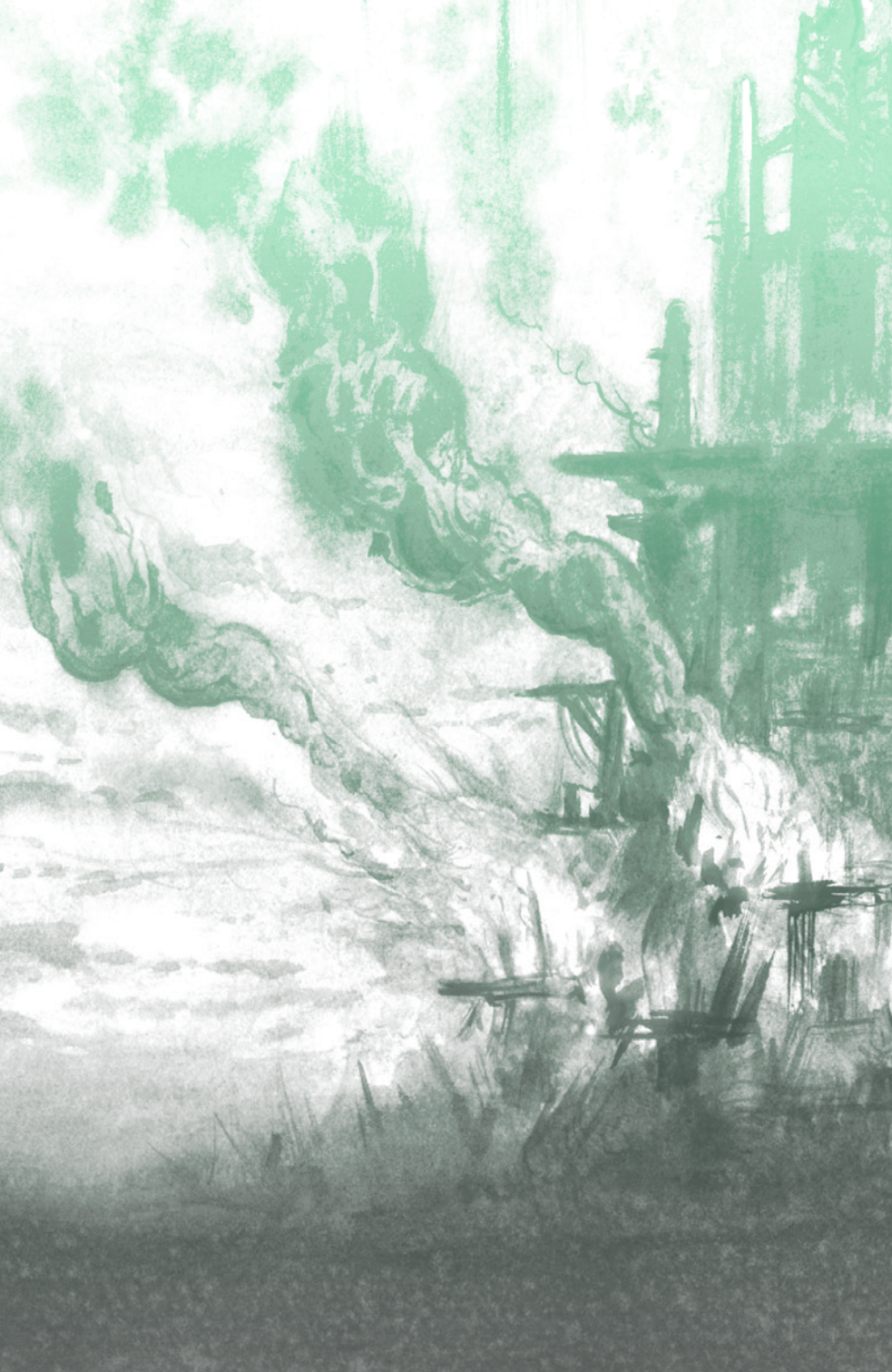

PAVEL BAREŠ

KRONOVY DĚTI

BRNO 2019

© Pavel Bareš, 2019
Cover art © Karel Jerie, 2019
Illustrations © Michaela Faktorová — s. 216
Markéta Maroušková — s. 514
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-943-4 (PDF)
ISBN 978-80-7577-944-1 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-945-8 (MobiPocket)

POPEL A PRACH, ČÁST PRVNÍ

Doručená pošta — arrows.john@inter.net

Pro: arrows.john@inter.net
Od: murphy.caliban@inter.net
Předmět: Bill Matthews — dokumenty

Johne,
posílám ti text pro bulletin a v příloze všechny potřebné dokumenty k vyřízení Matthewsovy smrti. Vím, že vzhledem k vaší společné historii nejspíš není namístě, abych se k celé věci vyjadřoval více, než pracovně vzato musím. Přesto však chci říci, že plně pochopím, pokud se k té záležitosti nebudeš schopen stavět profesionálně.
Text následuje.
C.

V noci z 26. 12. na 27. 12. roku 2052 byl Bill Matthews, zodpovědný vedoucí Výcvikového programu speciálních jednotek (viz heslo Sirotčinec), obviněn ze spiknutí proti Institutu, zatčen a eskortován do Eclipse Tower, kde měl být podroben výslechu za přítomnosti svých nadřízených důstojníků. Bohužel, kvůli odporu, který Matthews kladl, nemělo oddělení Calibana Murphyho jinou možnost než jej v sebeobraně usmrtit. Při incidentu došlo k úmrtí čtyř členů bezpečnostních složek Eclipse Tower. Matthewsův asistent ve vedení střediska, Lee Loyd James, byl téže noci zneškodněn jednotkami Operačního oddělení Institutu coby potenciální hrozba poté, co se ujal vedení svých studentů ve snaze o odplatu za Matthewsovu smrt. Celkové ztráty čítají sto sedmdesát osm studentů a dvacet sedm členů personálu.

<Rozbalit přílohy [3×]>

Pro: murphy.caliban@inter.net
Od: arrows.john@inter.net
Předmět: Re: Bill Matthews — dokumenty

Máš pravdu, C. Není to namístě.

„Jestli se na tohle teď díváš, tak… no, tak to znamená, že… Argh, já tu píčovinu vážně řeknu nahlas…“

Bill Matthews protočil panenky a natáhl se po sklenici bourbonu na svém pracovním stole. Polkl, zamlaskal a vrátil se pohledem unavených očí zpátky k čočce kamery.

„Jestli se na tohle koukáš, LJi,“ přiměl se pokračovat, „znamená to, že jsem mrtvej.“

Stop.

Stopa videozáznamu se zastavila a přetočila o několik vteřin nazpět.

„…to, že jsem mrtvej,“ zopakoval Bill.

Stop.

Znovu.

„…jsem mrtvej.“

Kromě Matthewsova hlasu praskajícího v reproduktorech panovalo v kanceláři ticho jako ve svatyni.

Dej mi chvilku, Bille…

Na levé straně monitoru vyskočilo okno adresáře, ze kterého se video přehrávalo. E:\Externi\PURE\pustsime.

Matthewsova tvář, uvězněná v okně přehrávacího softwaru a zamrzlá uprostřed slova, trpělivě čekala na rozkaz.

Pokračuj.

„A… vzhledem k tomu, že jsem mrtvej,“ zachraplal Bill, „ti nejspíš Institut přisoudil celý středisko i s veškerou mojí dokumentací. A i kdyby ne, věřím, že ty si k ní najdeš cestu, takže… Prostě si tohle poslechni, fajn? Ještě předtím, než se podíváš na všechno ostatní. Dej si drink, udělej si pohodlí. Bude to chvíli trvat.“ Mimoděk na několik okamžiků odhlédl od kamerky. „Naštěstí máš teď zrovna plný ruce práce s nějakým bordelem, kterej Nataly včera natropila v databázích, takže mě teď nebudeš rušit. A já ti můžu říct celej příběh. Od začátku do konce.“

Unaveně si protřel oči a zhluboka, rozhodně se nadechl. „Dneska jsou to dva týdny, co jsem se vrátil z Istanbulu, a od tý doby se ze mě den co den snažíš páčit, co se tam vlastně stalo. A já si vymýšlím

jednu výmluvu za druhou, každou další pitomější než tu předtím, odvolávám se na protokoly… A dokud budu naživu, budu se vykrucovat dál." Hořce se pousmál. „Ale vzhledem k tomu, že na tý frontě se teď pár věcí změnilo… Je asi načase, abych kápnul božskou. O všem, co se v Istanbulu stalo a co jsem tam viděl. O tom, co se Institut už tolik let zoufale snaží udržet pod pokličkou. A věř mi, že mě to mrzí, Lji, protože se klidně vsadím, že právě kvůli tomu, co jsem tam tehdy viděl, je teď po mně. Takže je mi opravdu líto, že to tajemství musím předat zrovna tobě. Ale já potřebuju vědět, že se to dostane k někomu, komu můžu věřit."

Na jeho tváři se na kratičký okamžik objevil takřka *prosebný* výraz.

„Poslouchej pozorně. Protože to, co ti teď řeknu, nesmí umřít se mnou."

Muž jménem Pérez Garza už třetí den tiše seděl uprostřed temnoty.

Jeho očím se stále ještě nepodařilo tmě přivyknout: kolem nebyl ani jediný paprsek světla, kterého by se mohly chytit. Kamkoli se podíval, tam se jeho zrak topil ve tmě jako v sirupu — a i kdyby náhodou pronikl temnotou až *tam kamsi* na druhý konec, narazil by na dvanáct palců tvrzené oceli, hladké jako sklo a studené jako kámen, která ho skrývala před okolním světem.

Dýchal pomalu. Vzduch kolem něj těžkl s každou uplynulou hodinou, ale vždy ho bylo dost na další nádech. Žaludek se mu svíral v křečích a vyschlá kůže praskala jako rýžový papír. A temnota, která ho objímala ze všech stran, se mu tlačila do spánků, soukala za nehty a nutila se mu pod oční víčka.

Ale stále neztrácel příčetnost, stále byl při smyslech…

Dívka z popela ho sledovala němým pohledem uhelnatých očí.

…inu, alespoň pokud mohl soudit.

Samozřejmě ji neviděl. *Cítil ji.* Měl za to, že to *nějakým způsobem* dělá ona, *samozřejmě že to dělá ona, moc dobře víš, čeho všeho je přece schopná…* Cítil, jak skrze črty černého prachu tančí na vnitřní straně trezoru. Cítil chuť jejího popela na svých rtech.

Nebyl si přesně jistý, *proč* tu je. Možná nechtěla, aby byl sám.

Možná nechtěla být sama ona.

„Nemůžeš mě tu držet věčně, Dio," zašeptal Garza. Zvuk jeho hlasu se mu odlepil od úst a zanikl jen o několik palců dál, jako ve vakuu.

Zvuk potřebuje částice, aby se přenášel prostorem…

Takže… může mě vůbec slyšet? Když je mezi námi tolik nicoty?

Pak ale něco uslyšel. Něco zvenku.

Kroky.

Drhnutí kovu o kámen. A pak mužský hlas: „Tudy, Sheilo…"

Sheila…

Zní to povědomě…

„Vida, Dio," zamumlal Garza. „Kavalerie dorazila."

Zvuk kroků se přiblížil a krátce nato ho dohnala jeho vlastní ozvěna.

„PURe," huhlal mužský hlas zpoza dveří. „Sheilo, pojď, pomoz mi to otevřít…"

Dívka z popela rázem zmizela a *prosákla se* skrze dvanáct palců oceli na opačnou stranu. Ale to už mechanismus dveří zaskřípal a uprostřed temnoty, která poslední tři dny vyplňovala celý Garzův vesmír, se objevila tenká, bělostná linka. Vzápětí se protrhla do záplavy mučivého, prudkého světla.

AH!

Pérez pevně zavřel oči a čekal, dokud bolest neustoupí.

A když je konečně otevřel, hleděl na postaršího holohlavého muže ve vojenské výstroji, který stál před otevřeným sejfem a v ruce svíral nabitou zbraň.

„*Vráno,*" zasyčel muž nenávistně.

„Agente Matthewsi," pozdravil Garza a přinutil ústa k úsměvu. „Vítejte v Istanbulu."

„…potřebuju vědět, že se to dostane k někomu, komu můžu věřit."

Na Matthewsově tváři se na kratičký okamžik objevil takřka *prosebný* výraz.

„Poslouchej pozorně. Protože to, co ti teď řeknu, nesmí umřít se mnou."

Stop.

Pan C natáhl ruku po orosené skleničce whiskey, která stála na stole vedle jeho klávesnice. Nechal ji zabavit z Matthewsovy kanceláře těsně předtím, než vyhodili celý Sirotčinec do povětří. A ať už Matthewse nesnášel sebevíc, jedno mu upřít nemohl: bourbonu rozuměl jako málokdo.

Volnou rukou se natáhl ke konzoli a zadal příkaz.

Pokračovat.

„Neboj, Bille," zamumlal si pod vousy. „Poslouchám…"

PRÈS DES
ESCALIERS?

DEN PRVNÍ

KAPITOLA 1

IZOLACE

„…dámy a pánové, posloucháte Korzárský rádio a je vám určitě totálně jasný, jaký je dnešní velký téma…"

„…samozřejmě mluvíme o Izolaci Downtownu, že jo, takže pro ty z vás, který se teprve teď hrabou z postele po včerejším flámu, inu, měli byste vědět, že jste se probrali do úplně novýho světa…"

„…přesně tak, dneska v noci sestoupila do Downtownu Radniční garda…"

„…asi netřeba připomínat, jak to vypadalo, když sem tihle štramáci zaskočili posledně…"

„…já bych radši moc nevtipkoval, Delsine, protože podobností s Blackoutem tady bude víc, než by se nám asi líbilo. Do pozice generála gardy byl totiž povýšenej Jeremy Kestrel Simmons — jo, přesně tak, notoricky známej kapitán exekutorskejch jednotek…"

„…samozřejmě až do včerejška, kdy mu Radnice svěřila do rukou polovinu městský armády…"

„…pamatujete na ten výpadek v bloku C před dvěma týdnama? Tak přesně tenhle Simmons vedl fízly proti demonstrantům a všichni víme, jakým to skončilo masakrem…"

„…takže jestli jste právě teď poprvý vyhlídli z okna a divíte se, proč se po ulicích procházej hlídky v plný polní, tak přesně proto. A to mi připomíná, Chade, pamatuješ se na Noru Bloomovou? Jak nám asi před měsícem říkala, že Občanský centrum vystěhovalo celej její barák…"

„…jasně, co je s ní?"

„…tak z toho jejich baráku jsou teď kasárny."

„Kecáš!"

„Ani trochu, a nejsou zdaleka jediný. Jak se ukázalo, Občanský centrum v přípravách na Izolaci vyšoupávalo lidi z domovů a ubytovávalo místo nich gardisty skoro celej uplynulej měsíc — přímo nám všem pod nosem!"

„…to je *sick*, brácho. Oukej, lidi, dáme si na chvíli pauzu a pustíme vám nějaký *Dooven Blade*, ať máte chvilku to zpracovat — a uslyšíme se za tři minuty padesát!"

„To uslyšíme, protože co jsme poslouchali my, nikdo jinej zatím ani nepípnul."

„Jo, přesně tak, lidi, vypadá to, že Korzárský rádio je poslední svobodná stanice v celým éteru. Nemáme o tom žádný potvrzený informace, ale vůbec bych se nedivil, kdyby měla garda prsty i v…"

Poslední vysílání Korzárského rádia
(27.12.2052, 11:58 a.m.)

Nestávalo se často, že by Jason visel spoutaný řetězy nad nádrží plnou mechanických žraloků ovládaných šíleným neonacistickým vědcem.

Samozřejmě teď, když se to doopravdy dělo, už mu to zdaleka nepřipadalo tak bizarní.

Chrmmmpff…

„Jasone," hlesla Jenna, připoutaná zády k němu, „jestli tady umřeme, chci, abys věděl, že je mi to všechno vážně hrozně líto…"

Jason probodával očima doktora Niederträchtigera, který stál u okraje nádrže, v rukou svíral dálkové ovládání od svých robotických mazlíčků a pečlivě střídal záporácké monologování se záchvaty maniakálního smíchu.

„…a že už vím, že jsem se chovala jako *totální kráva*."

Jason sklonil hlavu k rameni a ona učinila totéž. Ucítil na tváři horkost její líce a na spánku ho zalechtal pramínek jejích vlasů.

„Zasloužíš si někoho o tolik lepšího, než jsem já," špitla.

Mhmmhmm…

Poslepu nahmatal její dlaň a stiskl.

„Já vím," odpověděl.

Řetěz, na kterém se oba houpali nad žraločí nádrží, sebou trhl a začal se zvolna spouštět dolů k hladině. Jenna přerývaně vydechla. „Odpustíš mi to všechno, Jasone?"

Chrrrrr…

„To víš, že ano."

„A vrátíme se k sobě a budeme spolu spát mnohem víc než předtím?"

… pšíííííí…

„Samozřejmě. Ale nejdřív se osvobodím z těch řetězů, vezmu tomu Němčourovi to dálkový ovládání a nakrmím jím ty jeho plovoucí plechovky. Platí?"

„Dobrá. Ale dovol mi ještě jednu poslední otázku, prosím…"

„Cokoli, kotě."

„Jakých zdravotních rizik musíme dbát při užívání opioidů k tlumení bolesti pacientů?"

Chrrr… hm?

M-hmm!

Jasonova hlava vystřelila vzhůru, jak ho profesorův hlas vymrštil z říše snů přímo zpět do školní reality.

Profesor Goffmayer ho sledoval s obočím zdviženým vysoko do čela. „Omlouvám se, pane Blakeu, vyrušil jsem vás snad?"

Jason se v lavici útrpně narovnal a tak nenápadně, jak to jen šlo, si do zápěstí utřel slinu stékající mu z koutku úst. „Ne, pane," zamumlal a vší silou ignoroval své spolužáky, kteří s nemalou námahou dusili smích v rukávech.

„Pak mi jistě odpovíte na mou otázku," usmál se profesor úlisně, zjevně odhodlaný nechat ho se v celé té situaci pořádně vykoupat. „Jakých — zdravotních — rizik…"

„Já vím, na co jste se ptal…"

„A znáte odpověď?"

Jason zabodl pohled do lavice a snažil se vytěsnit čím dál tím hlasitější prskání a funění spolužáků kolem. „Ne, pane," odpověděl nakonec.

„Možná kdybyste nahlédl do svých poznámek…" Profesor se mu zvědavě podíval přes rameno. „Inu, možná ne."

Jason rychle otáčel listy svého sešitu a do tváří se mu vehnal ruměnec. Na pravé stránce se pod nadpisem *OPIOIDY* skvělo pár líných čmáranic a nepříliš vyvedená kresba maskovaného hrdiny bojujícího s mechanickým žralokem.

Profesor Goffmayer mu věnoval poslední ironický úsměv. „Jakkoli rád bych strávil zbytek hodiny tím, že bych poukazoval na vaši nekompetenci, pane Blakeu — a vězte, že mi to děláte snad až příliš snadné —, je bohužel mou povinností věnovat se zde především těm studentům, kteří mají alespoň nepatrnou šanci z téhle školy nevyletět už v pololetí. Tak, panstvo, zpátky k otázce. Zná někdo správnou odpověď?"

Jason odevzdaně padl čelem na lavici. Za běžných okolností by si pravděpodobně neodpustil nějaké to odseknutí — tentokrát byl ale tak vyčerpaný, že po zbytek hodiny se sotva dokázal

udržet vzhůru. Když o deset minut později večerní seminář farmaceutiky s řinčením zvonku skončil, bez jediného slova si sbalil věci, podepsal se na docházkovou listinu a zmizel ze třídy tak rychle, jak to jenom šlo.

„Nezapomeňte na svou esej, pane Blakeu," nesl se za ním na chodbu profesorův hlas. „Osm normostran textu — a ilustrace se do rozsahu nepočítají!"

Jason měl matné tušení, že někdy slyšel někoho zmiňovat se o tom, že Goffmayer byl za války vojenský doktor. Na jeho pedagogických metodách rozhodně nebylo nic, co by tu domněnku vyvracelo.

Vzal si věci ze skříňky a vydal se prázdnou chodbou směrem k východu. Takhle navečer už ve škole zůstávala jen hrstka lidí — povětšinou odpadlíků, kteří nestíhali látku z běžného rozvrhu, a tak museli navštěvovat večerní semináře — a bez davu neustále švitořících studentů, kterými se chodby hemžily přes den, dostávalo tohle místo zbrusu nový, depresivní nádech.

Jason vytáhl z kapsy mobil a zkontroloval čas. *Šest třicet. Jen tak tak, abych doma ještě stihnul mamku, než vyrazí do práce.*

Na pozadí displeje se tetelila Jennina dokonalá tvář.

Jason si mimoděk povzdechl — a vysloužil si tak bolestivé lupnutí v žebrech a neméně bolestivé zatahání ve stezích v místech, kde ho Supper včerejší noci během souboje v klubu Lobotomy pořezal. Navzdory tomu, že Jason strávil celé ráno v koupelně s jehlou, nití a tubou lékařského lepidla, o sobě rány stále rády dávaly vědět — a navzdory všem práškům, které do sebe během dne postupně naházel, tak činily s nečekanou důrazností. Podobně zle na tom byly hřbety jeho rukou, které si při souboji popálil kyselinou. Před odchodem do školy si je Jason omotal gázou, aby puchýře schoval, což mělo pochopitelně za následek spoustu zvědavých dotazů. Spolužákům namluvil, že si ruce spálil o sporák. Obě najednou.

„Ty jseš fakt debil, Blakeu," smáli se mu. Tolik k přátelskému středoškolskému prostředí. *Bejt hrdinou je někdy vážně kříž.*

Jenže právě teď, když se věci měly tak, jak se měly, potřeboval Downtown svého hrdinu víc než kdy dřív.

Měl by sis Jennu z tý tapety sundat. A dát si místo ní třeba nějakej poster s Jackalem nebo tak něco…

Nic mi to přece nedělá! Jen si tím dokazuju, že… že to zvládám…

Cha! Jo, jasně.

Hele, tohle já nemám zapotřebí, včera v noci jsem zachránil celý město…

… ale holku svejch snů si nabalit nedokážeš.

Jason si trpce skousl ret. „A ty," zamumlal si pod vousy směrem ke své vlastní hlavě, „ty běž taky, pěkně prosím, do prdele."

Dřív, když Jason vycházel ze stísněných chodeb Harringtonovy střední lékařské na prostranství Lincolnova náměstí před školou, obvykle cítil uvolňující pocit svobody, jako by mu někdo sejmul z hrudi kovovou obruč. Jako by Harringtonka byla vězením, ve kterém se musel vzdávat vší své síly a sebejistoty — a teprve když znovu vyšel ven, zpět do svého města, byl tím, čím být chtěl. Byl svobodný. Všemocný.

To bylo předtím, než začala *Izolace*.

V noci na 27. prosince roku 2052 sestoupila do Downtownu Radniční garda a odstřihla ho od celého zbytku města nahoře, nad Plošinou. Radnice Centra se chopila přímé kontroly nad Občanským centrem Downtownu a v rozsáhlé spolupráci se všemi lokálními úřady zahájila masivní humanitární akci, která měla za úkol spasit Downtown před smrtelnou epidemií nákazy, která si den co den vyžadovala čím dál tím víc obětí.

Alespoň tak to média propagovala v Centru.

Skutečnost ale byla o poznání jiná.

V jednom Radnice nelhala: nákaza se v posledních týdnech opravdu horšila takřka každým dnem. Těch pár zubožených pozůstatků zdravotnických institucí, které Občanské centrum ještě nestihlo rozpustit či vytunelovat, se snažilo den co den podávat co nejpřesnější údaje o narůstajících úmrtích — místo lékařů

z nich teď byli jen bardové smrti. Obětí denně přibývalo závratným tempem. A garda opravdu nechala po celé čtvrti vystavět desítky lékařských středisek, které Downtown tak zoufale potřeboval — jeho občanům je ale nezpřístupnila. Byla tu jen pro kontrolu gardistů: pro kontrolu, zda se nákaza náhodou nedokázala probojovat přes vrstvy kevlaru a hi-tech ochranné respirátory v supermoderních přilbách.

Zatímco vojáci žili, obyčejní lidé umírali dál, rychleji než předtím. A gardisté rozhodně neměli v popisu práce s tím cokoli dělat. Nebyli tu proto, aby pomáhali *Downtownerům*. Nebyli žádnými spasiteli. Jediná nemoc, kterou měli ve městě pod Plošinou potlačovat, byla *touha po svobodě*.

Byli tu proto, aby se ujistili, že se Downtown ve svém narůstajícím zoufalství nepokusí vyškrábat nad Plošinu, tak jak se to málem stalo před třemi lety.

Když dnes Jason překročil práh své školy, obruč kolem hrudi nepovolila, jak tomu bývalo jindy. Svírala ho dál, poutala ho a dusila stejně tak, jako mučila jeho město.

Cestu na stanici D-dráhy si o pár bloků protáhl, aby se mohl projít kolem Křišťálové třídy. To tedy nebylo její pravé jméno — původně se jmenovala po nějakém Pattersonovi, který nejspíš kdysi udělal něco, o čem Jason v životě neslyšel —, ale dnes už jí nikdo neřekl jinak než Křišťálová. To kvůli všem těm žárovkám.

Právě tady Radniční garda před třemi lety zastavila Blackout řítící se směrem k Cháronovi — a směrem k Plošině. To tady armáda zaklekla s RF-ARy v rukou a spustila palbu, která trvala celou noc. A když skončila střelba, skončil i Blackout.

Bylo to nejblíž, co se kdy Downtown dostal ke svobodě. Nejblíž, co kdy jeho lidé byli ke slunci. A když už málem cítili jeho paprsky na konečcích prstů, Centrum je pokosilo jako trávu na poli.

Odklízení těl zůstalo na místních. Bylo jich příliš mnoho na spálení, a tak se těla nakládala do vozů, odvážela nad Propadlo a házela do hlubiny pod městem. A o pouhý týden později už

bylo všechno jako dřív a Downtown byl připravený na celé povstání zapomenout — dokud se v ulicích kolem Pattersonovy ulice nezačaly objevovat lampiony zavěšené na telefonních drátech mezi domy.

Lampiony se jmény těch, kteří padli pod palbou gardistů.

Během několika dní už osvětlovaly celou čtvrť. A pak kdosi přes noc vysypal po celé ulici snad vagon prasklých žárovek. Sama nesvítila ani jedna z nich, ale ve světle lampionů zářily všechny.

Nikdo neprotestoval. Nikdo si nestěžoval. Z Pattersonovy ulice se stala Křišťálová třída, a aniž musel kdokoli cokoli říkat, celý Downtown věděl, že vstoupit do ní by znamenalo zneuctít památku těch, kteří tu při Blackoutu položili život. Stal se z ní pomník, do kterého nikdo nevkročil už celé tři roky.

Až dodnes.

Prvního gardistu Jason minul ani ne blok od školy. Tady, v horním Downtownu, jich bylo relativně hodně: vojáci navlečení v černých kombinézách s kevlarovými pláty, ochrannými přilbami nasazenými na hlavách a s výraznými žlutými páskami omotanými kolem pravých paží tu patrolovali takřka na každém rohu. Víc než o opravdové hlídky šlo ale o demonstraci síly. Procházeli po ulicích v oddílech po dvou až třech, v dlaních svírali nablýskané RF-ARY a až na pár výjimečných případů se do křížku s Downtownery prakticky nepouštěli.

Ale hlouběji v Downtownu, ve spodních ulicích, kde bylo světlo vzácnější a nákaza častější, tam to bylo horší.

Jen za první den garda ve spodních patrech města pozatýkala téměř sto padesát lidí, kteří „představovali závažné bezpečnostní riziko". Většinou šlo o lidi s napojením na bývalý Blackout nebo ty, kteří byli propuštěni z vazby Občanského centra před Vánocemi, po Loovickově vraždě; zkrátka o kohokoli, z koho měla Radnice strach, že by mohl vyvolat nové povstání.

Veřejná média o většině těchto *únosů* mlčela. Občanské centrum takřka ze dne na den vykastrovalo všechny rádiové i televizní zpravodajské programy, které v Downtownu běžely — ať už

výměnou personálu, nebo sabotáží vysílačů, po kterých by se jejich signál mohl vyšplhat až nad Plošinu. Poslední svobodné vysílání v celém Downtownu tak zosobňovala hrstka studentských rádií — a nebylo pochyb, že i o ty se garda brzy postará.[1] Z Inter-Spaceu se zničehonic stala nejdůležitější platforma pro svobodné sdílení informací o útlaku, kterým garda Downtown dusila. Kdekomu ale bylo jasné, že i to musí časem ustat — a že každý, kdo si na Inter-Spaceu dovolí vyjádřit svůj názor na Izolaci, se s každým odklepnutým slovem posouvá blíž a blíž do hledáčku gardistů.

A tak když garda převzala Downtown, odpor se nedostavil.

Ještě před měsícem se kvůli Loovickově razii strhla na Vítězné třídě demonstrace, kterou musela policie utopit v krvi. Ale dnes už se žluté pásky a výhružně cvakající zbraně postaraly o to, aby se z Downtownerů staly mlčenlivé korálky na počítadle osudu celého města.

Když dnes dopoledne došlo v bloku F013 ke tříhodinovému výpadku elektřiny, garda nehnula ani prstem. Mrtvých bylo téměř sto. Mezi některými se šuškalo, že to nebyla náhoda.

Kromě šuškání ale lidé nedělali nic.

A Jason si vlastně nebyl jistý, kým pohrdá víc. Jestli gardou, která je sem přišla zadusit — nebo Downtownery, kteří si to nechávají líbit.

Zbabělci.

Jsme pitomý zbabělci.

---

1 „(…) Podíváme-li se na celou situaci zpětně, je poněkud ironické, že právě z přespříliš ambiciózních školních projektů se během Izolace staly ty nejspolehlivější zdroje informací v Downtownu. Takzvané Korzárské rádio bratrů Cortézových fungovalo už necelé dva roky předtím coby školní rozhlasová stanice, s příchodem Radniční gardy do Downtownu se ale oba chlapci rozhodli využít svého technického zázemí — a samozřejmě i toho, že je Občanské centrum před samým započetím Izolace nepovažovalo za hrozbu — ke spuštění ilegální radiostanice se středním dosahem, která měla občany zpravovat o jednání vojáků ve městě pod Plošinou. Samozřejmě, něco takového jim nemohlo projít bez povšimnutí.“ (J. Garnett, *Ze tmy do světla — Izolace a Downtownské povstání*, 2057)

Obešel roh a zastavil se na začátku Křišťálové třídy. Na jejím druhém konci viděl dvojici gardistů, která právě pomocí dlouhých dřevěných tyčí sundávala poslední z lampionů v ohybu ulice. Slyšel, že to prý dělají. Ale chtěl se přesvědčit na vlastní oči.

Když Gerald Shaw vytáhl v čele Blackoutu do útoku proti celému Centru Attiona City, bylo Jasonovi sotva šestnáct. A možná byl tehdy ještě příliš mladý, aby tomu doopravdy rozuměl, ale i tak chápal, přinejmenším do jisté míry, že ten den se psala historie.

A on u toho nebyl.

Poslechl svou matku, která ho plačtivým hlasem po telefonu prosila, aby se vrátil domů. Toho večera, místo aby se přidal k Shawovu průvodu, zamířil se svěšenou hlavou na stanici D-dráhy a dokola si opakoval, že je to tak správně. Že je jenom malý kluk. Že tyhle bitvy musí bojovat jiní. Že pojede domů, obejme svoji matku a budou se spolu dívat na zprávy z bezpečí obývacího pokoje, protože on přece není — žádný — hrdina.

O tři roky později, na den přesně, ho skupinka 3Souls na téže stanici D-dráhy hodila do kolejiště pod přijíždějící vlak. A jeho město mu ukázalo, jak šeredně se tehdy mýlil.

„Mami, proč je sundávaj?"

Jason se ohlédl po hlase malé holčičky, která kolem něj procházela ručku v ruce své maminky. Ta se teď nervózně ošila, když ji dohnala povinnost onu komplikovanou situaci vysvětlit dítěti, které ještě zkrátka nebylo schopné pojímat konflikty takového rozsahu.

„Už tam visely hodně dlouho, zlato," vymáčkla se matka nakonec. „Třeba tam teď pověsí zase něco nového…"

Ztratily se z doslechu. Jason mlčky sledoval gardisty na druhém konci třídy.

Zdálo se, že jeden z nich i na tu dálku zachytil jeho pohled. Pak se jeho hlava v lesklé přilbě zvrátila dozadu a podívala se na poslední řadu lampionů zavěšených nad kobercem rozkutálených žárovek. Pak zpátky na Jasona. Vykročil vpřed a…

KŘUP.

Jason ten zvuk slyšel bezpečně a zřetelně, jako by mu zazněl přímo u ucha.

Gardista shlédl k zemi na rozšlápnutou žárovku a zaváhal. Pak se obrátil na kolegu a vyměnil si s ním několik slov.

A jako jeden muž se otočili a zmizeli za ohybem třídy.

Jason se hořce zašklebil. Pak si přetáhl kapuci přes hlavu a do uší si nasadil sluchátka. Pokusil se naladit Korzárské rádio, ale uvítal ho jen statický šum. *Mlčej už celý odpoledne…*

Otočil se ke Křišťálové zády, vyrazil ulicí zpět a brzy se znovu vnořil se do davu lidí hemžících se na hlavní třídě. Dříve to bylo jako vrhat se do divoké řeky. Dnes mu bylo, jako kdyby se nazad převrátil do zamrzlého jezera.

Gerald Shaw byl mrtvý. Blackout byl mrtvý. A celý Downtown byl na cestě za nimi. Jason si nedělal iluze, že by na tom účast jeho šestnáctiletého já tehdy na Pochodu měla šanci něco změnit, ale…

Ale on tam tehdy ani nebyl. Ani *nebojoval*.

Byl připraven bojovat *teď*.

Nad hlavou mu s šelestem proletěla černá vrána a usadila se na písmeno *N* v neonovém nápisu *Šťastný nový rok 2053!*, který se klenul přes ulici.

Už za pět dní…

Ptáci byli v Downtownu vzácní, ale tenhle Jasona nijak nerozrušil. Moc dobře věděl, odkud letí. Načechral si peří pod křídly, trhavě zakroutil hlavičkou a střídavě jedním a druhým okem Jasona sledoval, jak se prodírá davem.

Měl pravdu, pomyslel si Jason hořce a vzpomínal na to, co mu Vrána řekl během jejich prvního setkání. *Jen nás tu zavřou, jako žáby do hrnce, přiklopí pokličku a přitopí pod ohněm. Dokud se tu neuvaříme ve vlastní šťávě.*

S povzdechem si sáhl pod mikinu a přetáhl si přes ústa roušku, tak jako to měli všichni ostatní.

Ještě nikdy si nepřipadal ve svém městě tak osaměle.

„Hej, ehm… pani mámo?“

„Co je, vole? Co tak kuňkáš?“

„Totiž, eh… *Kudy do červený čtvrti, pani mámo?*“

Gilmore se zašklebila, stejně jako pokaždé, když tu frázi slyšela. *Vždyť tomu klukovi nemůže bejt ani patnáct…*

„Čím můžu posloužit?“

„Chci… P-potřebuju… trojku ketaminu.“

„Dvě stě pade.“

„T-tolik?!“

„I se slevou pro nováčky.“ Gilmore vytáhla z kapsy obnošené sportovní bundy tři sáčky s bílým práškem a vtiskla je chlapci do ruky. Nato natáhla druhou dlaň a nechala si do ní vložit svazek ušmudlaných bankovek. „No co tak okouníš? Padej odsud,“ popoháněla ho. „Další bude zase zítra!“

Gilmore si olízla párátky propiercingované rty a posadila se na kontejner přitisknutý ke zdi ulice. Pohodlně se o zeď opřela a už už chtěla začít listovat v zelených bankovkách, když vtom ucítila za sebou, *ve zdi*, jakýsi *pohyb*.

„A pro mě bys něco neměla?“

Zmateně vzhlédla vzhůru. Na požárním schodišti nad kontejnerem seděla postava s kapucí přes hlavu, se zády chráněnými páteřákem, předloktími omotanými bandážemi a s tváří skrytou pod maskou s plynovým filtrem a velkými zrcadlovými očnicemi.

„Wow,“ vydechla Gilmore.

„No, to rozhodně neslýchám často,“ uznala postava.

„Ty jseš… Wow, no tak to je *krutý*,“ breptala Gilmore a ve tváři se jí zračil takřka *pobožný* výraz. „Ty jseš… *jseš skutečnej*!“

Dawner se přehoupl přes zábradlí schodiště a seskočil do uličky před Gilmore.

„Velice,“ potvrdil. „A ty budeš Gilmore. Ještě jsme neměli tu čest, ale vypadá to, že už jsi o mně slyšela.“

„Jenom… No *ty — vole*, myslela jsem, že jsou to povídačky. No to je *náhul*.“ Gilmore si roztřesenou rukou vložila svazeček

bankovek do bundy a zašátrala ve druhé kapse po posledním ze svých balíčků. „Tos… To sis jako fakticky přišel *pro fet*?“

„Ne,“ řekl Dawner rozhodně a přistoupil ke Gilmore blíž. „Ne, nepřišel, a když už jsme u toho…“ Bleskurychlým pohybem vytáhl Gilmore z kapsy svazek dolarovek. „…já tenhle byznys zrovna kdovíjak nepodporuju.“

„Hej!“ Gilmore po svých penězích pohotově chňapla, Dawner ji ale bleskově zachytil ruku v zápěstí.

„Ani to nezkoušej,“ zavrčel. Tón jeho hlasu se rázem změnil, teď už to nebyla nezávazná konverzace — teď už to bylo varování. „Nerad ubližuju holkám. Ale moc dobře vím, že na tebe si chlapi musej dávat bacha. Málokterá dealerka se může chlubit *vraždou* ve svým trestním rejstříku.“

„Nebylo mi patnáct,“ odsekla Gilmore a pokoušela se mu vytrhnout. „Takže se to nepočítá.“

„Já to počítám.“ Pohled zrcadlových očí mu padl na tetování na jejím odhaleném předloktí. „Ale, ale…“

„Pusť…!“

Pustil a Gilmore odklopýtala zpátky k popelnici. „Vo co ti de?!“ vyjela na něj.

„Jsi hodně daleko od svýho obvyklýho revíru, Gilmore,“ konstatoval Dawner prostě. „To už ti feťáci na Éčku začali lízt na nervy?“

„J-jak o mně tohle všechno víš?!“

„Znal jsem se s tvým šéfem. To se o mně Empiric nikdy nezmínil?“

„Empi…“ Hlas se jí vytratil v polovině slova. „Já… já dělám na volný noze…“

Dawner udělal krok vpřed a Gilmore poplašeně couvla. Zády narazila na popelnici.

„Řeknu to úplně jednoduše,“ pronesl Dawner klidným, a přesto zlověstným tónem. „Nechci ti ubližovat, pokud nebudu muset. Ale nemám čas se tu s tebou dohadovat celý den. Takže bejt tebou, spolupracuju. Jinak to ještě bude hodně, *hodně* ošklivý.“

Ozvalo se dvojí zaskřípění a dvě prudké rány. Gilmore se rozhlédla a zjistila, že ulička je v obou směrech přehrazená těžkými kovovými vraty a… *Hej… Co tady dělaj vrata… ?*

„Vím, žes pracovala pro Empirica," pokračoval mezitím Dawner nerušeně. „Vím, žes pro něj lákala smažky na *dépéčko,* a to znamená, že víš i o Doserovi." Cukla sebou, když to jméno uslyšela. „A já chci vědět, co se s ním stalo."

„D-doser… Já ale…"

„Mluv, Gilmore. *Hned."*

„Doser je p-pasé," vykoktala. „Sebrali ho federálové při šťáře v Lobotomy. Prej i *tys* s tím měl co dělat," mrskla po něm takřka *ublíženým* pohledem. „Prej tam byli i exekutoři, a jestli fakt jo, tak to má Doser natuty dávno spočítaný."

Dawnerova maska si ji změřila nedůvěřivým pohledem.

„Doser měl pod palcem celý Impérium. Ovládal polovinu bloků v centrálním Downtownu. Taková organizace přece nezmizí přes noc, ne, pokud se někdo *hodně* nesnaží…"

„Říkám pravdu, vážně!"

Natáhl se k ní. „Ukaž mi tu ruku."

Okamžitě schovala pravačku za zády. „N-ne…"

„*Dělej,"* zasyčel.

Nedobrovolně postoupila o krok vpřed a vyhrnula si rukáv k lokti. Na zápěstí se jí skvěla ploška čerstvě se hojící tkáně.

„To nevypadá jako profesionální práce," zamumlal Dawner. Nato jí vyhrnul rukáv ještě výš a zvědavě si prohlížel nově vyhlížející tetování, stále přikryté igelitovou fólií, které měla výše na paži.

Gilmore zpupně zdvihla bradu.

„Když se potápí loď, krysy prchají první," zamumlal Dawner. Gilmore bolestivě sykla, když palcem přejel přes tetování královské koruny.

La Corona Negra. Mafie nechvalně proslulé Vévodkyně, královny zločinu ve východních blocích Downtownu.

Zřejmě si rozšiřuje území…

„Tak na volné noze, říkáš? Mně tohle přijde jako *patronát*…"

Vytrhla se mu. „Bylo to teď, nebo nikdy," odsekla.

Dawner vydechl a z filtru masky se ozvalo děsivé zafunění. „Tak o co jde, Gilmore. *Mluv.*"

Vzdorovitě nafoukla tváře. „Už brzo to přijde," ujistila ho. „A *až* to přijde, bude to *fakticky zlý*. S Doserem ze hry se Impérium rozpadá na kusy. Celej centrální Downtown je teď k mání a Vévodkyně ho chce, *celej*, do posledního drobečku, celý město pod Plošinou, a kdokoli z Impéria se jí postaví na odpor…" Nechala to tvrzení okamžik viset ve vzduchu. „Je to *válka*. *Do píči*, regulérní válka, přímo tady v ulicích, o každej pitomej blok, na každým rohu každý ulice, kterou chce Vévodkyně pro sebe. Možná sis zatím nevšim. Ale všimneš si. Teď už to bude jenom horší."

Dawner si založil ruce na hrudi. „A tebe nechala jen tak přeběhnout?"

„Ne *jenom tak*… Měla jsem v Coroně známou. Jednu z *ratas*, která dělala pro Empirica…"

„*Ratas?*"

„Ty jseš fakt mimo, že jo?"

„Gilmore…" zavrčel výhružně.

Protočila panenky. „Jsou to špehové Corony, který Vévodkyně podstrkovala Doserovi do Impéria celý roky, aby ho pro ni špehovali. A teď je využívá k lovení těch, který by jí chtěli dělat problémy. Já měla kliku. S tou svojí jsem se skamarádila." Uhnula pohledem k zemi. „Vévodkyně tohle plánovala *celý roky*, chápeš?"

Dawner zavrtěl hlavou. „Tu šťáru v Lobotomy ale vedla policie…"

„Ty jseš fakt naivka, ty vole," vyprskla Gilmore hořce. „Kolaborovala. Prej to spískala s fízlama dohromady. Aby vyštípali Dosera z Downtownu. Bude to teď pro ně jednodušší, až se budou chtít vyřídit navzájem…"

„…a až na to dojde, poběžíš zase práskat fízlům, Gilmore, je to tak?"

Bojovně zaprskala. „Polib si!" odsekla. „Vévodkyně potřebovala informátory z Impéria — a já potřebuju její…"

Zarazila se.

Hm?

„Její co…?“

„Její…“

Její…

„…ochranu?“ dokončil za ni Dawner.

Gilmore si trpce skousla ret.

„Před čím?“ dorážel Dawner dál. „Sakra, Gilmore, vždyť já se ti tu snažím pomoct!“

„Jo, to teda vidím…“

„Tak co ti hrozí, že se před tím musíš schovávat Vévodkyni pod sukni?“

Když konečně promluvila, sebejistá maska přidrzlé holky z ulice jí už definitivně stékala z tváří jako řasenka po probrečené noci. „Jenom dneska,“ řekla roztřeseně, „zmizelo pět mejch kámošů z Doserovy sítě. A říká se, že jich mizí mnohem víc. Někdo je… Někdo *nás* chce dostat pryč z ulic, všechny dealery a sběrače, který s ním dělali na tom *velkým projektu*. Někdo, kdo sakra dobře ví, kdo jsme a kde nás najít.“

Někdo zevnitř…

Nebo seshora.

„Gilmore, poslouchej… Byl Doser špička pyramidy? Neslyšelas někdy o někom, kdo by měl na povel dokonce i jeho?“

Gilmore tiše polkla.

„O někom jménem *Krysař*?“ zdůraznil Dawner.

Zavrtěla hlavou.

Jason se pod maskou zamračil.

„Fajn,“ povzdechl si a otočil se k odchodu. „Dík za pokec.“

„Hej!“

„Hm?“

„Máš moje prachy!“

„Jo,“ přikývl Dawner, zamával ruličkou pomačkaných bankovek mezi prsty a pokračoval v chůzi.

„Ty… ty mě *okrádáš*?!“

„Ne. Zabavuju je."

Rozčileně rozhodila rukama. „To… to snad není možný!" zaječela, když konečně našla správná slova. „Nemůžu uvěřit, že jsem tě… Myslela jsem, že jseš *hrdina*!" zakřičela na něj. „Že jseš na *naší straně*!"

Dawner se nezastavil.

„…a ty jseš přitom stejnej *parchant*, jako ty *fízlové seshora*!"

Škubl sebou. Ale nezastavil se.

O půl hodiny později se Jason vyšplhal po jednom ze starých telegrafních nosníků na širokou odpadní rouru, která se táhla podél terasy bytového bloku přímo nad Zeilem, hlavní třídou celého bloku. Posadil se na ni tak pohodlně, jak to jenom šlo, a chvíli shlížel na davy proudící pod ním: na masu s kinetickou silou laviny a průtokem pětatřiceti hříšných duší za sekundu.

Pak ze záhybů mikiny vytáhl svazek pomuchlaných bankovek a s povzdechem jím začal listovat.

Tušil, co by řekl Vrána. Věděl, co by na to řekla jeho matka. A věděl, jak moc by jim teď tyhle peníze mohly pomoct.

Možná jen polovinu… Nebo příští várku… Beztak nevěděla nic, co by mi jakkoli pomohlo, aspoň by to celý nebyla úplná ztráta času…

Třeba bych ji mohl sledovat a…

Jasone!

Takřka zarmouceně vydechl. *Jak chceš od lidí očekávat velký věci, když si sám plánuješ spanilý nájezdy na místní dealery?*

Jak chceš inspirovat lidi, když jim sám nebudeš inspirací?

A s tou myšlenkou si nasadil Dawnerovu masku na tvář, opatrně se vyškrábal na nohy, strhl ze svazku gumičku, rozhodil bankovky do vzduchu pod sebe a sledoval, jak se snášejí k zemi jako zelené papírové vločky.

Když první z nich zavadila jednomu z chodců o čelo, zastavil se. O chvíli později už stáli všichni, dav se srazil jako auta na nečekané červené a za pár okamžiků už všichni zírali vzhůru na chumelenici zelených poukázek na o něco snesitelnější existenci.

A pak se všichni najednou ohlédli směrem k rohu ulice, kde stála tříčlenná hlídka Radniční gardy.

Muži se žlutými páskami přes paže si sklopili hledí přileb a vykročili vpřed.

Každý muž i každá žena v ulici, jeden jako druhý, si popotáhli ochranné roušky až ke kořenům nosů a nehybně čekali, dokud i ta poslední z bankovek nedopadla na zem.

A pak, jako by jim startér vystřelil na signál, vykročili znovu každý svým směrem, zadupávajíce dolarovky do země jednu za druhou.

Jeden z vojáků poklepal svým kolegům na ramena a ukázal vzhůru, na jednu z odpadních rour klenoucí se nad ulicí.

Jason mohl zmizet dřív, než by vůbec stihli zvednout hlavy. Ale nechtěl. Stál na místě pevně jako socha a trpělivě opětoval jejich pohled.

Chtěl, aby viděli jeho masku.

Chtěl, aby věděli, že ode dneška jsou ve válce.

Když gardisté pochopili, že se nikam nechystá, vydali pár rozkazů do svých vysílaček. Během několika následujících minut dav procházející třídou pod Jasonem stále řídl a řídl, až jí prošel i ten poslední člověk — a na Zeilu najednou nezbyl nikdo jiný než tři gardisté se samopaly kolem krků, zvědavě vzhlížející k maskovanému chlapci stojícímu na odpadní rouře nad nimi. Sem tam se pár náhodných pozorovatelů objevilo v oknech domů kolem; většina z nich ale raději opět zmizela za zataženými žaluziemi.

Jason si celou dobu pečlivě prohlížel jejich zbraně a vybavení. Odhadoval své šance.

Gardisté mezi sebou prohodili několik posledních slov. A pak, aniž se snažili své úvahy jakkoli delegovat Jasonovi, se jeden z nich chopil svého RF-ARu, zapřel si pažbu o rameno a přiložil líci k mířidlům.

Tak fajn.

Jason se zachytil jedné z menších trubek nad svojí hlavou, aby snadněji udržel balanc, a *dupl*.

Zrezivělý spodek odpadní roury se utrhl a na hlavy gardistů se vyvalily hektolitry splašků.

„BACHA!“

„ÁÁÁH!“

„DO PRDELE!“

„MŮJ FILTR, KURVAFIX, MÁM TO VŠUDE!“

Jasona se zmocnil upřímný smích, zatímco sledoval, jak sebou vojáci plácají v kališti z odpadu a výkalů a jak si při snaze sundat si helmy zapatlávají svá doposud pečlivě nablýskaná hledí.

Ale dal si pozor, aby byl tou dobou, kdy se gardisté vzpamatují, už dávno pryč.

V tu chvíli se — poprvé za celý den — cítil jako vítěz. Ačkoli moc dobře věděl, jak malicherné vítězství to ve skutečnosti bylo.

Zastávky D-dráhy páchly zatuchlinou a paranoiou.

Vedro ve stanicích se každému cestujícímu vždy postaralo o řádný tepelný šok. Samozřejmě, i při obyčejných pochůzkách po Downtownu mohl člověk narazit na překvapivé teplotní rozdíly — slunce se do většiny čtvrti nedostalo, jak byl den dlouhý, a tak byl prakticky celý vnitřní Downtown vytápěn zbytkovým teplem z takřka všudypřítomných továren, které ho rozváděly po okolních blocích a udržovaly tak ve městě jakžtakž přijatelnou teplotu. Většina Downtownerů proto měla v hlavě vyrytou jakousi „tepelnou mapku“ a věděla, do kterých bloků a ulic může chodit i v zimě a ve kterých mohl naopak člověk snadno umrznout, pokud se na výpravu do „ledových zón“ dostatečně nepřipravil.

Ve stanicích D-dráhy ale teplota díky strojovnám kolem tunelů stoupala klidně ke třiceti stupňům, zatímco venku během zimních měsíců klesala pod nulu. Jason často vídával cestující, kteří přicházeli vybaveni podomácku vyrobenými obojky s háčky, aby si mohli věšet kabáty na krk a nenosit je během dlouhých cest v rukou — jakkoli komicky to možná zprvu vypadalo, brzy se z toho stal běžný zvyk.

Jason raději venku mrzl v mikině.

I teď si jen otřel pot, kterým se mu okamžitě po vstupu do úzkých chodeb stanice orosilo čelo, a mikinu si nechal na sobě, zatímco lidé kolem něj se horečně svlékali. Všechny teplé svršky šly dolů — všechny, až na roušky. Jízda metrem nikdy nebyla příjemnou záležitostí. Teď se z ní stala noční můra každého cestujícího. Klaustrofobické prostory, sterilní kachličkové stěny a doruda rozpálení spolucestující v chirurgických rouškách nikomu v nadějích na útěk před nákazou nijak zvlášť nepřidávali.

Jason se poslušně zařadil do fronty před turnikety a přemýšlel, do kterého vlaku na nástupišti nastoupí.

Domů na Riggedshire?

Nebo do Zahrad?

Projel legitkou snímačem a nechal se vpustit na peron. Na své kartě už dávno neměl žádný kredit — ovládání metra bylo ostatně vůbec jedním z prvních triků, který se naučil. Ale tentokrát bylo něco… *jinak*.

Kdykoli předtím procházel turniketem, displej se rozsvítil a místo běžné zprávy „*Dostatečný kredit — VSTUPTE*“ ho přístroj *pozdravil*.

Dobré ráno, Jasone.

Dobré ráno, Attiono.

To vše se změnilo minulý týden.

Schopnosti mu zůstaly.

Ale ona byla pryč.

Ne, ne pryč, jen… nepřítomná?

Jason to slovy nedokázal vysvětlit a byl by překvapený, kdyby to někdo jiný — *snad Vrána* — zvládl. Stále mohl tvarovat město, jak se mu jen zlíbilo…

Zas si tak nefandi, stačí jedna dvě ulice a jseš vyřízenej.

…ale už neslyšel její hlas, ne tak jako dřív. Necítil její přítomnost, netetelila se mu v hlavě, nesledovala ho, jak prochází jejími ulicemi.

Copak je vážně… pryč?

Do stanice dorazily vlaky z obou dvou směrů. Otevřely dveře, pohltily několik desítek cestujících a… čekaly, ačkoli už jen nabíraly zpoždění.

Čekaly na Jasona.

Mohl bych jet domů. Měl bych jet domů. Mamka na mě čeká… Ale…

Maska Dawnera ho skrz batoh pálila mezi lopatkami.

Na střechu prvního vagonu dosedla černá vrána.

Jason nastoupil.

Směr: Zahrady.

Západka okna cvakla a Dawner se protáhl dovnitř skrovného bytu ve spodním Downtownu. Zatuchlý vzduch se chtivě vyvalil ven a výměnou poslal do místnosti dost „čerstvého" vzduchu na to, aby se v ní dalo alespoň trochu dýchat.

Dawner se rozhlédl po zšeřelém obývacím pokoji a hledal nějaké známky života. Šum zurčící vody ho nasměroval ke koupelně.

Vrznutí dveří zaniklo v pleskání kapek o keramické dno sprchového koutu. Otevřel dveře a do obývacího pokoje se nahrnula oblaka páry.

„Přišel jsem na návštěvu, Empiricu," zachraptěl Dawner a ležérně se opřel o zárubeň dveří, pohled zabodnutý do siluety sedící ve sprše za plastovým závěsem.

Neodpověděla.

„Musíme si promluvit. Zkus spolupracovat a možná ti tentokrát ani nebudu muset vyhrožovat lámáním končetin." Jason se v obleku nepohodlně zavrtěl: v oblacích horké páry se mu dělalo nepříjemně horko a mlžily se mu očnice masky. Přejel si prsty v rukavicích po sklíčkách, ale jenom si je o to víc zapatlal.

Sakra, to je pitomý…

„Řekl bych, že je načase, abys mi vyklopil všechno o tom svém zaměstnavateli," pokračoval nicméně sebejistým tónem.

„O Krysařovi. Hm? Víš, o kom mluvím? Takže na sebe koukej něco hodit a postavit na kafe, bude to dlouhej… hej? Posloucháš mě vůbec?“

Napůl slepý překročil práh koupelny a nataženou rukou tápal v prostoru před sebou. Empiric stále seděl na dně sprchy a nehnul se ani o píď.

Tehdy to Jasonovi došlo.

Strhl závěs stranou a jen tak tak sebou nešvihl na kachličky, když poplašeně uskočil nazad.

Mastičkářovo tělo leželo na dně sprchového koutu, zhroucené v křeči, úplně nahé a zarudlé. Kůži měl pokrytou puchýři, oči zvrácené do lebky byly napůl vyplavené. Kolem těla ve víru tekoucí vody tančilo několik různobarevných pilulek a zbytky obsahu jeho žaludku, které ještě voda nestihla odnést do výlevky.

Do prdele…

Jason překonal potřebu zvracet, natáhl se a vypnul sprchu. Kohoutek byl otočený úplně doleva, ale proud vody byl přinejlepším vlažný — stále ještě však netekla studená. *A ta pára všude kolem… Muselo se to stát před chvílí…*

Ale nebylo pochyb, že pro Empirica už bylo pozdě.

Do hajzlu, Jasone, co to sakra…

Mysli přeci.

Strhl si masku, aby viděl kolem sebe a mohl pořádně dýchat. Opřel se o kachličkovou zeď. Bál se, že mu brzy selžou nohy.

Otevřel okno do studené ulice a nechal páru, ať se vyvalí z koupelny ven. Pak už nebyl problém spatřit odhalený úkryt ve stěně za shozeným zrcadlem. Všude kolem se válely desítky označených i neoznačených tub a lahviček a zbytky roztržených igelitových sáčků. Umyvadlo pokrýval vodou nasáklý metakokain.

Tohle nebyla jen tak nějaká zlatá rána.

Jason se pohledem vrátil zpět k Empiricovu tělu.

Narval do sebe úplně všechno, co měl.

Ležel tam, tělo zkroucené a znetvořené jako špatně zachovalá mumie.

Do hajzlu, Jasone, do hajzlu…

Díval se na něj, neschopný odtrhnout oči, a nemohl se zbavit dojmu, že někdo právě změnil pravidla hry, aniž se mu o tom obtěžoval zmínit.

Tři stanice před konečnou většina cestujících vystoupila na poslední přestup. Zbytek se úlevně rozesadil po uvolněných sedačkách a koutkem oka sledoval vyzáblého černošského mladíka, ve kterém mohl každý místní na první pohled rozeznat pouličního umělce. Stáhl si kšiltovku z čela, šálu z úst, pod nohy si složil prastaré stereo a sepjal dlaně v bezprstých rukavicích nad pohublým břichem, zatímco začal šišlat svůj připravený a časem prověřený projev.

„Dob-bwé o-o-powedne, miwostivý dámy a pánowé…"

Jason ho znal od vidění. Jeho úvodní řeč by mohl odrecitovat slovo od slova spolu s ním a nejspíš i s klidem uvádět celé jeho představení. Nevěnoval mu tedy valnou pozornost a místo toho nenápadně nahlížel přes rameno cestujícímu na vedlejší sedačce, který v rukou svíral svou přenosnou konzoli s posledním vydáním *D-Diggestu*[2].

„…těfké časy, ktewými si fichni musíme pwojít…"

Jason by rozhodně nečekal, že by kdy v *D-Diggestu* našel jakoukoli zprávu hodnou jeho pozornosti, natožpak teď, po začátku

---

2 „(…) Při střízlivém pohledu na obsah, který deník *D-Diggest* svým čtenářům nabízí, musí snad každému člověku, který zvládne chytit vidličku za správný konec, vytanout na mysli otázka: ‚Proč by někdo vůbec četl periodikum tak očividně nízkých informačních i produkčních kvalit?' Odpověď je bolestivě prostá: je zadarmo. Svým způsobem dokázala redakce *D-Diggestu* něco, čemu bych ještě před rokem zarputile odmítal věřit: že navzdory všem iluzím, které o sobě máme, a všem lžím, které sami sobě namlouváme, je každý jeden a půltý z nás schopný s výrazem lobotomika hltat každý špatně natištěný řádek, každou do očí bijící politickou propagandu a každý inzerát na vysokokalorické instantní bagely, které redaktorům vydělávají na inkoust, dokud nám šedá kůra mozková nepoteče slznými kanálky — a to jen proto, že za nic z toho nemusíme dát ani cent." (J. Garnett, nikdy nezveřejněno)

Izolace. Vzhledem k tomu, že byl zdarma, měl *D-Diggest* odbyt převyšující i ty nejpopulárnější bulvární plátky a jako takový ho muselo mít Občanské centrum na prvním místě v seznamu médií, na které si teď potřebovalo pořádně došlápnout. Tentokrát ho však cosi v koutku jeho zorného pole upoutalo: nenápadný titulek s rozmazanou fotografií v levém spodním rohu displeje.

Mladý člen klanu Ať'hiaka nalezen mrtvý dvojicí urbexerů v části odvodňovacích kanálů, které se přezdívá Ďáblova jímka…

Mrtvému chlapci na fotografii nebylo vidět do tváře, ale Jasonovi bylo okamžitě jasné, o koho jde. Popis seděl.

Tetovaný na většině povrchu těla… abnormálně svalnatý… zjizvená tvář… a plíce plné splaškové vody…

Jason naprázdno polkl.

Supper.

„…pwosím, ufijte si mowi fou a utwaťte dwobák pwo sestwu chudáka, ktewá potwebuje vafi pomoc…"

Mladík hodil kšiltovku do uličky mezi sedačky, pustil na stereu ohraný beat, vyšvihl se na jedno z madel a začal provádět cosi mezi akrobatickým tancem u tyče a pouličním breakdance.

Jason zběžně přelétl pohledem obsah článku. Občanské centrum zjevně usoudilo, že šlo o nezdařenou iniciaci do komunity městských divochů.

Pitomci.

Tolik tetování na sobě mohou mít jen vysoce postavení členové kmene. Tenhle už měl iniciaci dávno za sebou. A Supper by se určitě jen tak neutopil ve stokách… Kdepak. To nebyla žádná tragická nehoda.

Brzdy vlaku zahvízdaly, beat vycházející ze sterea utichl. Mladík dokončil své představení.

„Děkuju, díky vám fem," odpovídal neexistujícímu potlesku a shýbal se pro prázdnou čepici.

Nakolik si ceníte svého úsměvu, dokončoval za něj Jason v duchu, *nakolik jsem vám dnes ukrátil dlouhou chvíli a zpestřil den, tolik drobáků mi můžete dát. A když ne dnes, možná zítra či pozítří. Vždyť všichni máme těžké časy, tak Bůh s vámi a…*

Chlapec ale neříkal nic. Dlouze, tiše hleděl na prázdné dno své prodrbané čepice. A pak to Jason uslyšel, takové to tiché, lehoučké křupnutí, jako když zlomíte párátko mezi prsty, a…

„Bůh vás zatwať…“ vydechl chlapec a bez dalšího slova vystoupil z vagonu, zatímco zbytek cestujících vytrvale zíral do svých konzolí a na špičky svých bot.

Jasonovi se udělalo zle od žaludku. Ale ne kvůli showmanovi, který právě vystupoval z vagonu s prázdnou kšiltovkou.

Zbavuje se jich, utvrzoval se Jason v podezření, které v něm během celého dne rostlo čím dál tím silněji. *Jednoho po druhém, každého, kdo měl s tím kšeftováním s orgány něco společného. Zbavuje se všech.*

Ta šedá eminence v pozadí.

Krysař.

Zahrady měly být původně jednou z nejkrásnějších čtvrtí v celém Downtownu. To tedy samozřejmě neznamenalo mnoho, ale stále to bylo na hony vzdálené tomu, čím byly Zahrady dnes. Tahle čtvrť jako magnet přitahovala vše, co v Downtownu přežilo svou záruční lhůtu. Domy, ulice, celé bloky se topily pod nánosy karoserií vyřazených vozidel, rozbitých kusů nábytku a nespočtu dalších věcí, jejichž příběhy i smysl dávno odvál čas.

Když Jason vystoupil ze zašlé stanice D-dráhy na povrch, vrána usazená na nedaleké pouliční lampě jako na hřadu hlasitě zakrákala. Nato roztáhla křídla a rozletěla se jednou z ulic přímo do labyrintu skládky. Jason vyrazil za ní.

Vrána na něj čekal pohodlně usazený na něčem, co se zdálo být vrcholem stavebního jeřábu, jehož torzo bylo zjevně dávno pohřbené pod masou skládky.

„Už jsem málem nedoufal, že se ukážeš,“ řekl a nechal černého ptáka, ať mu přistane na předloktí. „Určitě nebudeš mamince chybět?“

„Sklapni,“ odsekl Jason. „Jsem tu, tak se dejme do práce. Máš něco?“

„Překvapení." Posunul si klobouk tak, aby se mohl Jasonovi podívat přímo do očí, a kývl k pergamenově žluté složce, která mu ležela v klíně. „Ale ty první. Neproseděls celej den ve škole, že ne?"

Jason ho zpražil suchopárným pohledem, který — jak alespoň doufal — dával dostatečně najevo, že už má dnes všeho tak akorát po krk. „Ne," řekl pak. „Vyřídil jsem si pár pochůzek, ale nebylo to k ničemu." Usadil se na hřbet zrezivělého automatu na jízdenky. „*On ví*, že po něm jdeme. Zbavuje se stop, všeho, čeho bychom se mohli chytit. Empiric, Supper, Doser… Ať už nám mohli říct cokoli, teď nám to nepoví."

Vrána nazdvihl obočí. „*On*?"

„Krysař," přikývl Jason sebevědomě. „Ve škole jsem si stihl dočíst všechny zprávy a dokumenty, které jsem včera našel v Supperových márnicích. Ať už je to kdokoli, byl to on, kdo dal celou tu operaci s pašováním nakažených orgánů nad Plošinu dohromady, a je to *zaručeně* on, kdo teď po sobě zahlazuje stopy, jsem si tím jistej, jen…" Rozčileně vydechl. „Jen nemám tušení, kdo to ve skutečnosti je. Ani jak ho najít."

Málem ho to doopravdy, surově, *fyzicky* bolelo, když před ním musel uznat svoje selhání — Vrána si však navzdory jeho očekávání zachoval naprosto vážnou tvář.

„Co nějaký zbývající… *kontakty* v tom Doserově Impériu, který by nás mohly posunout dál?" navrhl.

Jason rezignovaně pokrčil rameny. „Můžu to zkusit, ale bude to ztráta času. Tohle není žádnej obyčejnej… drogovej magnát, tohle je…" Zaluskal prsty, jako by doufal, že k němu to správné slovo přijde samo. „Ten člověk se pokusil rozšířit nákazu po celým Attiona City. Chtěl ho úplně srovnat se zemí," řekl nakonec. „To není něco, co by chtěl udělat boss drogovýho kartelu, to by přece nechtěl nik…" Zarazil se uprostřed vlastní věty a vzhlédl k zachmuřeně vyhlížejícímu Vránovi. „*Kdo* by chtěl něco takovýho udělat?" zeptal se bezradně.

Pokud pro něj měl Vrána nějakou odpověď, nehodlal se o ni dělit.

Jason se zasmušile rozhlédl po neutěšeném panoramatu kolem sebe. „To je fuk. Snad jsme získali aspoň trochu času, než se z toho vzpamatuje. A já ten čas můžu využít k tomu, abych se vypořádal s gardou."

Vrána překvapeně nadzdvihl obočí. „*Vypořádal?*"

„Ne že bych věděl, co děláš celý dny — a ne že bych to vědět *chtěl* —, ale všimnul sis těch ozbrojenejch hlídek, který patrolujou celým Downtownem, že jo?"

„To není ta část, která mě mate," ujistil ho Vrána. „Jak přesně se s ní hodláš *vypořádat*?"

„No… přece…" Jason *nesnášel*, když mu před Vránou došla slova. „Něco s tím přece udělat musím…"

„To zní jako skvělej a do detailu promyšlenej plán."

Jason se na něj místo odpovědi podrážděně zašklebil.

„Jen říkám," pronesl Vrána překvapivě smířlivým tónem, „že jestli chceš jít proti nim, bude to chtít víc než odhodlání a pravdu v srdci, Jasone. Jak já to vidím, oni už se na tebe připravují."

„*Cože?*"

„Ne na tebe jako *Jasona*, samozřejmě… Ale byl bych upřímně překvapenej, kdyby Dawnera ještě neměli v merku. Jasně, ještě dneska ráno neměli žádnej *konkrétní důkaz* toho, že bys doopravdy existoval. Ale to bylo předtím, než jsi tři z nich vykoupal ve splaškách." Vránova ústa se na kratičký okamžik roztáhla v pobaveném šklebu. „E-síť už se hemží videonahrávkama. Nebudu ti lhát, taky mě to pobavilo…"

„Do hajzlu," zaklel Jason. *Měl jsem se odtamtud prostě vypařit.* „Ale vždyť… Nikdo přeci nepřistoupí na to, že jsem jim nad hlavama urval odpadní potrubí silou vůle…"

„Ale na to přece nemusí nikdo přistupovat," mávl Vrána otráveně rukou. „No tak, Jasone, mysli přece trochu. Nejsi pro ně nebezpečnej tím, co dokážeš — a upřímně pochybuju, že mají vůbec tušení, *co všechno* dokážeš. Tady nejde o tvoje schopnosti. Jde o *tebe*, o Dawnera, a o to, co Dawner znamená pro lidi v Downtownu. A co by s nima mohl udělat, kdyby chtěl."

Jasonovi trvalo několik okamžiků, než pochopil, kam tím míří.

„Jakože… že bych… co, začal nějakou *revoluci*?"

„To vy Downtowneři děláte rádi, ne?" Vrána uchopil složku do dlaně a seskočil z konstrukce jeřábu. „Nevím, jestli si to myslej. Ale rozhodně se toho bojej. Tys totiž něco doopravdy dokázal, Jasone. Neptej se mě jak, protože mně to samotnýmu nedává smysl, ale Dawner pro lidi pod Plošinou opravdu něco znamená. Jasně, polovina z nich tě má za idiota v kostýmu a druhá polovina nejspíš ani nevěří, že vážně existuješ, ale jseš pořád to nejpodobnější hrdinovi, co tahle díra vůbec má." Chopil se batohu, který Jason před chvílí shodil ze zad na zem. „Jseš městská legenda. A legendy mají velkou moc. Nikoho neděsí ten malej klučina pod maskou. Ale Dawner, ochránce Downtownu… Ten jim nahání strach," řekl a vytáhl z batohu na světlo Dawnerovu masku. „*Tohle* jim nahání strach."

Jason na masku okamžik němě zíral.

„Ale to přeci…" zahuhlal. „Chci říct, to je… pitomost, ne…?"

„Jo," přikývl Vrána, ačkoli určitě věděl, že Jason chce slyšet opak. „Ale to oni nevědí. Pro ně můžeš bejt další Shaw v pořadí, Jasone. A podle toho s tebou i naloží, jestli se jim dostaneš do rukou."

Jason odevzdaně hodil masku zpět do batohu. „*Oni,*" podotkl. „Zase oni. To mluvíš o Radnici? Nebo o tom Institutu, o kterým jsi mi vyprávěl?"

„Myslím, že v tuhle chvíli mezi nima nemusíme dělat valný rozdíly…"

„Hm. A proti komu z nich teď bojujeme?"

„Neslyšels, co jsem právě řekl?"

„Slyšel. A nesouhlasím." Jason si založil ruce na prsou. „Jsem tu proto, abych chránil svoje město. Ty očividně ne. Takže jestli mě hodláš jenom zneužívat pro svoje vlastní, strašně moc tajemný účely, mohl bys mít aspoň tu odvahu mi to na rovinu říct."

Vrána otráveně obrátil oči v sloup. „Využíváme se navzájem, Jasone. To lidi dělají, když mají společnýho nepřítele. Což my

máme, a jestli ho chceme i porazit, budeš si muset sundat ty rozkošný růžový brejličky a začít se dívat na svět takovej, jakej je."

„No jasně, že…"

„Poslouchej mě. Pozorně, protože to nehodlám opakovat. Jestli si myslíš, že díky tý masce a pár trikům zvládneš skopat celou Radniční gardu na jednu hromadu, jseš na omylu. Jestli myslíš, že díky tomu zvládneš zachránit tohle město: *jseš — na omylu*. Svět nemůžeš spasit sám, Jasone. Možná to nezní tak zábavně jako v komiksech, ale jsou problémy, na který ani sebeslušivější kostýmek nestačí." Napřáhl k němu žlutou složku s několika papíry uvnitř. „Jestli máš tohle město udržet pohromadě, budeš potřebovat spojence. Takovýho, kterej si nemusí schovávat tvář pod maskou. Takovýho, kterej může tam, kam ty ne."

Jason sevřel složku mezi prsty a zdráhavě ji otevřel.

„Na co… na *koho* se to koukám?"

Vrána poklepal na jednu z fotografií uložených mezi deskami. „Představuju ti Judith Longovou. Vaši novou správkyni Občanskýho centra."

Judith Longová vystoupila z výtahu v pátém patře budovy magistrátu Občanského centra a pevným krokem si začala klestit cestu skrz rozlehlý open space plný podřadných úředníčků, kteří se starali o data proudící krevním oběhem celého města. Bylo půl deváté večer a touhle dobou už měla být dávno ve svém nově přiděleném apartmá a nakládat se do vany plné aromatických olejíčků. Ale protože na ni v její nové kanceláři čekalo několik stohů složek, kterými se musela probrat, každý zhruba o velikosti jedné šatní skříně, spokojila se prozatím s tím, že se na deset minut zhroutí do křesla za stolem a dá si cigáro.

Ani to se však neukázalo být tak snadné, jak by si přála.

V okamžiku, kdy vystoupila z výtahu, se od svých stolů zvedlo přes tucet úředníků a úřednic, sesypali se na ni jako supi na mršinu,

cpali jí do rukou úhledná lejstra a jeden přes druhého ji zahrnovali instrukcemi.

„Paní správkyně, tady jeden podpis pod kvartální výpočet energetického prodělku…“

„…ta čísla totiž úplně nesedí s našimi odhady z minulého roku, ale mohu je projet znovu, jestli chcete…“

„…asistent generála Simmonse opět volal, zase kvůli té schůzce…“

„…a Spencer z mediálního chce schválit direktiva pro zítřejší tisk, už je máte na stole. Uzávěrku mají za tři hodiny, takže…“

„…vaše káva, paní správkyně, s mlékem a dva cukry…“

Judith Longová, prorážejíc dav svých podřízených jako ledoborec, převzala, podepsala a schválila všechny dokumenty bez jediného slova či pohledu. V duchu si myslela jediné.

Mám intoleranci laktózy, ty krávo pitomá.

„Paní správkyně, omlouvám se, že obtěžuji, ale čekám zde již celé odpoledne…“

Longová ani nepohnula hlavou směrem, odkud hlas vycházel. „A kdo jste?“

„Oscar Morgan,“ představil se hlas odkudsi zpoza jejího pravého ramene. Zněl trochu udýchaně, snad z toho, jak musel držet krok s její rychlochůzí, kterou se snažila co nejdřív probojovat do své kanceláře. „Mluvil jsem s vámi po telefonu. Jsem nový veřejný mluvčí Občanského centra, madam.“

Teprve teď se Longová obtěžovala otočit hlavu a přejela pohledem onoho muže — ne, *chlapce*. Byl to mladý Afroameričan, buclatý v obličeji i po těle, a do oblých, ruměných tvářích měl zabořené brýle s kulatými obroučkami, které vypadaly jako z minulého století.

„*Vy* jste ten nový mluvčí?“ zeptala se stroze.

„Ano, madam,“ přisvědčil chlapec a zjevně potlačil zafunění — držet s Longovou krok mu očividně dělalo menší potíže.

„Bylo vám už vůbec jednadvacet?“

„Samozřejmě, madam," přikývl Oscar horlivě. „Minulý měsíc…" Okamžitě zaregistroval, jak se svaly v její tváři stáhly, a rychle se jal vše objasnit. „Studuji diplomacii na Politologické fakultě Berg-Schlosserovy univerzity v Centru, madam. Mám studijní percentil devadesát devět celých sedm procent. Jsem tady na stáži."

Výraz Judith Longové jasně vypovídal o tom, že její mínění o něm se kdovíjak nezlepšilo. „Studujete v Centru, a nechal jste se *dobrovolně* poslat do Downtownu?" ujišťovala se, zatímco plynule přebírala od dalších úředníků další složky. „Jste ještě větší idiot, než jak vypadáte."

„Se vší úctou, madam, neudělala jste vy to samé?"

„Ne kvůli nějaké posrané stáži. *Se vší úctou.* Takže co chcete ode mne, Morgane?"

„No… Dnes večer má proběhnout první veřejné vyjádření Občanského centra k Izolaci, madam," vysvětloval Morgan, zjevně znejistěný tím, že je nějaké vysvětlení vůbec třeba. „Mám připravený projev, ale potřebuji, abyste mi jej schválila."

„Chcete to podepsat?"

„Ehm… Ne, ne, chci, abyste si jej přečetla."

Judith Longová nechala uhrovitou sekretářku v usmolené blůzce, aby jí do náručí vložila šanon tlustý jako bible.

„A tak se stalo. Byla jsem dojatá. Máte mé požehnání."

„Eh… cože?"

„Mám důležitější věci na práci než vám opravovat slohové práce, pane Morgane…"

„Ale… totiž, s dovolením, madam, nemyslíte, že berete postoj veřejnosti k celé téhle… *situaci…* poněkud na lehkou váhu?"

Dorazili ke dveřím na konci sálu. Ona se před nimi rázně zastavila, zatímco Oscar Morgan, s pohledem stále fixovaným na ni, málem vrazil hlavou do pozlaceného štítku s nápisem *Judith Longová, správkyně Občanského centra*, přibitého na dveřích.

„Vy jste idealista, že, pane Morgane?" Nebyl to kompliment — a jen tak tak, že to nebyla urážka. „Vám na těch lidech *záleží,* viďte?"

Morganovy naducané tváře povadly. „Vyrůstal jsem zde, madam," řekl. „Dostal jsem se do Centra díky studijnímu stipendiu, ale moji rodiče tu stále bydlí. Vím, co za lidi tady žije. A to, co se jim teď děje, není fér." Když uviděl, co ta poslední věta udělala s jejím výrazem, bezděky polkl. Přesto ale pokračoval dál. „Vím, že na tom nemohu nic změnit. Ale myslím, že si ti lidé zaslouží, aby s nimi někdo jednal na rovinu. A s empatií. Že si zaslouží alespoň nějaký… *klid na duši*."

K jeho překvapení se ústa Judith Longové roztáhla ve sladkém úsměvu. Nevydržel jí ale na tváři dlouho. „A dříve nebo později se jim ho nevyhnutelně dostane," ujistila ho. „Nyní, byl byste tak laskav a otevřel mi dveře? Děkuji. Užijte si svůj proslov."

„Takže… vy ho opravdu nechcete předem vidět?"

„Věřím vašim devadesáti devíti procentům. A teď si je, prosím pěkně, zabouchněte před nosem."

Dveře do své kanceláře zamkla na klíč, složila hromadu dokumentů ze své náruče na pracovní stůl a zhroutila se do křesla.

Tahle práce byla větší peklo, než si kdy dovolovala představovat ve svých nejhorších nočních můrách.

Loovickova smrt v polovině prosince zanechala Občanské centrum ve stavu absolutního chaosu. Jako kdyby všechny náležitosti spojené s příchodem gardy do Downtownu a udržování Izolace nebyly málo, musela Longová zpětně zrevidovat všechny nové vyhlášky a ustanovení, které měly vejít v platnost s novým rokem a které neprošly závěrečným čtením pod Loovickovým dohledem — a některé z těch dokumentů obsahovaly desítky novelizací nahromaděných za posledních několik let. Za celý týden, který ve funkci zatím strávila, jedinkrát neopustila kancelář před půlnocí a ani jeden den nešla spát před první hodinou ranní.

Kdybych tohle bývala věděla…

Potřebuju cigáro.

Pohledem se ujistila, že jsou dveře zavřené, povyhrnula si sukni upnutou kolem namožených stehen a položila si nohy v lo-

dičkách na jednu z nižších hromádek lejster na svém pracovním stole. Ve spodním šuplíku našla krabičku cigaret i zapalovač a…

„Tady byste kouřit neměla," ozval se hlas z rohu místnosti.

Judith Longová ustrnula uprostřed pohybu, dusíc v sobě jakoukoli viditelnou známku úleku. Jakmile se jí srdce vrátilo zpět do zajetého rytmu, odložila zapalovač i cigaretu, vrátila nohy na zem a otočila se v křesle směrem do potemnělého kouta kanceláře.

„Je to zakázané v celé budově," dodal Dawner a vystoupil ze stínu do zažloutlého světla stolní lampičky.

Longová se několikrát zhluboka nadechla a nechala svůj mozek, ať se s celou situací nejprve vypořádá. Teprve pak se rozhodla promluvit.

„Někde tady na stole mám vaši složku," pronesla nakonec klidně. „Zrovna včera jsem ji pročítala. Myslela jsem, že budete vyšší."

„Nevěřte všemu, co si kde přečtete."

Prohlížela si ho s dobře skrývaným zájmem. „Taky se tam píše, že jste pro celé město… jak se to tam jen…"

„*Bezpečnostním rizikem*, možná?"

„To je ono."

„Jsou pro to nějaké podklady?"

„Jen výpovědi malicherných zlodějíčků, kteří se přes noc objevují na prahu policejních stanic. S polámanými žebry," dodala nonšalantně. „A potom váš psychologický profil vypracovaný na základě vaší kriminální činnosti za poslední tři měsíce a znepokojivé zprávy o jisté události na Zeilu, která se údajně odehrála dnes dopoledne…"

„Nejsem zločinec."

„Tak proč nosíte masku?"

Neodpověděl. Longová pocítila uspokojení z malého, leč významného vítězství.

„Nechte mne hádat," ujala se konverzační iniciativy. „Přišel jste mne prosit o pomoc."

Maska vzhlédla. „Přišel jsem vám nabídnout *spojenectví*."

„K čemu já potřebuji spojenectví se zločincem?“

Cosi v zrcadlových sklíčkách Dawnerovy masky bojovně zažhnulo. „Pro gardu jsem možná zločinec,“ zasyčel jeho hlas. „Pro vás… pro vás jsem *pomoc*.“

„Vskutku?“

„Vaše práce je udržet Downtown pohromadě. Garda ho rve na kusy.“

Pozvedla obočí. „I kdybych snad s tímto výrokem souhlasila… Gardu má na starosti generál Simmons, to je mimo mé kompetence…“

„Ale schvalujete všechny operace, které v Downtownu provádí.“

Probodla ho pohledem. „A v žádném případě na svém přístupu nehodlám nic měnit.“

„O to vás žádat nechci. Chci, abyste mi dovolila do celé věci vnést trochu *mého přístupu*…“

Ta maska Longovou rozčilovala. Bez výrazu tváře ho bylo o tolik těžší odhadnout. Pokoušela se chytit alespoň barvy jeho hlasu. *Zní… mladě?*

„Neobtěžoval jste se mi nabídnout cokoli na oplátku,“ uvažovala nahlas, „nepokusil jste se mi ani vyhrožovat, a přesto mne teď klidným hlasem žádáte o cosi, z čeho se během pár vět nejspíše vyklube velezrada…“

„Právě naopak,“ ujistil ji. „Jestli se gardě nikdo nepostaví, máte na krku povstání. Tohle si Downtown dlouho líbit nenechá.“ Založil si ruce na prsou. „Nebyl bych tu, kdybych vás nepotřeboval. Ale potřebuju. A jestli máte všech pět pohromadě, dojde vám, že i vy potřebujete mě. Udělám pro tohle město všechno, co jen budu moct. Ale budu na to potřebovat vaši pomoc. Pomoc někoho, kdo nemusí nosit masku.“ Otočil se, přešel k otevřenému oknu — *bylo předtím otevřené?* — a vyskočil na parapet.

„Přemýšlejte o tom.“

„Ah. A až se rozhodnu?“

„Rozsviťte světlomet na střeše magistrátu.“

„*Co prosím*?“

Mávl rukou. „To byl vtip.“

Judith Longová ho sledovala, jak v podřepu shlíží z pátého patra dolů, na ulici pod sebou, připraven ke skoku.

„Slyšela jsem o vás už dřív, víte?“ řekla ještě. „O Dawnerovi, *ochránci Downtownu*… Vždycky jsem si myslela, že jste jenom legenda.“

Otočil k ní hlavu. Sklíčka v masce se zaleskla.

„Vy buďte ochránkyní,“ řekl jí. „A já zůstanu legendou.“

A skočil.

Večer zešedivěl, zestárl a potemněl.

Přišla noc.

Nebýt náhlého ztichnutí dosud hlučných motorů ve fabrikách všude v sousedství, nikdo by si toho v industriální čtvrti na Plošině ani nevšiml — nebe, které kdesi nahoře probodávaly špice nejvyšších budov města, bylo neprůhledně černé už od pozdního odpoledne. Ale teď, když ten povědomý šum na pozadí odezněl, zvedla se celá čtvrť z pohodlných křesel před televizními obrazovkami a vyrazila konat své večerní rituály. Rodiče šli ukládat děti ke spánku, tuláci vylézali z úkrytů a hospodyňky vyvěšovaly vyprané oblečení ven do mrazu, na šňůry za okny; to aby přes den nenačichlo smogem z továren.

Samozřejmě, v noci bylo o to jednodušší je ukrást.

Luco se vyhoupl na balkon v pátém patře bytového domu číslo čtyřicet šest a natáhl se po svetru zavěšeném na prádelní šňůře. Byl nasáklý vodou jako houba.

Dneska ho sotva stihneme vysušit… Ale zítra už nás zahřeje.

Nacpal svetr do batohu ke zbytku své kořisti a začal šplhat po okapové rouře zpět dolů, do ulice.

Zpět do úkrytu…

Na cestě do squatu v odstavené továrně, kde se přes noc s Peterem a Nataly ukrývali, se ohlížel přes rameno každých pár kroků. Tak jak si na to hodně rychle zvykl od té doby, co se dnes ráno stal uprchlíkem před nejmocnější organizací celého světa.

V opuštěném komplexu továrních hal nebyli zdaleka jediní. Jako provizorní útočiště před světem ho využívalo na tucet dalších skupinek dětí noci, povětšinou rozesazených vedle svých vlastních ohnišť, která si rozžehly v rezavých barelech, a hledících si svého. Nikde žádné kamery, žádní zvědové Institutu přestrojení za obyčejné občany.

Nebo v to alespoň všichni tři Sirotci zoufale doufali.

Luco prošel první půlkou haly a pohledem našel Nataly a Petera, jak sedí u jejich ohniště a o čemsi spolu hovoří. Ale místo toho, aby přišel k nim, usadil se do stínu jedné z mašin, která stálá ladem opodál.

Bylo to poprvé za celý den, co našli místo, na kterém si alespoň *připadali* v bezpečí. A od té doby, co přestali *utíkat* a začali se *skrývat*, si Luco uvědomil, jak těžké to pro něj je, dívat se jim dvěma zpříma do očí.

A tak místo toho, aby se k nim přidal u jejich improvizovaného táboráku, opřel hlavu o zrezivělý kov a z bezpečné vzdálenosti je poslouchal.

„…okay, dej mi svoji protoINX," nařizovala zrovna Nataly Peterovi.

„A jseš si stopro jistá, že je to bezpečný…?"

„Zatím jo."

„To je uklidňující," zamrmlal Peter. „Takže… co je *tohle*?"

„To je Loydův klíč."

„Loydův… To jako *LJův*…?"

„Jo."

Luco se nemohl nepozastavit nad tím, kolik hořkosti se do té jedné slabiky vešlo.

„To je nějaká ta… hackovací… *věc*, co nás udělá neviditelnýma, nebo…" hledal Peter marně slova.

„Technicky vzato je to údržbovej nástroj," vysvětlila Nataly. „Každej poválečnej software od Omnicorpu, kterej máme na konzolích, má v sobě záměrně zabudovanej *glitch*. Hackeři tomu říkaj *zadní vrátka*. A LJ Institutu pomáhal tyhle chyby do softwarů vkládat od čtyřicátý pátý generace vejš."

„Fakt? O tom jsem neměl ani tušení…"

„Je to celkem standardní postup: používá se to třeba ke vzdálený údržbě, k věcem jako aktualizace softwaru, data mining… Ale taky k hackování kamer nebo, a to je pro nás důležitý, k vytváření proxy serverů…"

„Aha. Cool. Vůbec netuším, co to je."

„To je ta *nějaká hackovací věc*, která nás udělá neviditelnýma." Luco slyšel, jak se jí zahořklost z hlasu pomalu vytrácí a nahrazuje ji opatrná radost z toho, že může chytračit. „Protože teď, až ze svejch protoINX vyšlete nějakej signál, městská opakovací síť je nezaznamená jako signál zařízení Insitutu pořadovýho čísla *jánevimkolik*, ale jakooooo… signál z domácí konzole Matthewa D. Vanbourena z Powodzie. A i kdyby se Institut nějak dovtípil, že je to naše vysílání, a poslal na něj svoje psy…"

„Počkej, cože?"

„…zjistí, že jeho konzole je ve skutečnosti proxy server pro… mobil Donny Humphreyové…"

„Co jsi to před chvílí říkala?"

„…což je ale jenom proxy server pro něčí chytrou ledničku, nejspíš, a takhle dál a dál, kam až se mi to jenom bude chtít zauzlovat…"

„Zastav," zarazil ji Peter konečně. „Co že to Institut udělá tomu… Vanbourenovi, až ho najdou? A všem ostatním?"

„Petere… Nemáme čas hrát si na hrdiny…"

„Ale…"

„Tumáš. Neměli byste je s Lucem používat moc, jen pro jistotu. Ale když na to dojde, nemusíte se toho bát."

Luco cítil až sem, jak se to v Peterovi mele. „Fajn," řekl nakonec. „Dík."

Kolem ohniště se na několik chvil rozhostilo váhavé ticho, než se konverzace neohrabaně rozeběhla novým směrem. Luco se hlavou odevzdaně opřel o stroj za sebou.

Nemáme nikoho.

Sakra, o co se tady vůbec snažíme?

Rezavý prach pod jeho nohama se zbarvil krví.

VĚŘ MI, stálo tam.

„…já Lucovi věřím, Nataly, jen…“ Luco opět zpozorněl, když uslyšel Petera vyslovit své jméno. „Co když ani on neví, co tu teď děláme? A kam utíkáme? Jak vůbec… Jak vůbec chceš utéct před něčím tak velkým, jako je Institut…“

„Já vím, Petere, ale nemůžeme na něj za to házet vinu…“

Ale můžete, Nataly…

„A co když…“

„Není — to — jeho — vina, Petere!“

Ale je, Nataly, celý je to moje zasraná, pojebaná chyba… Do hajzlu, kdybych vás z tý dodávky nevytáhnul s sebou… Kdybych vás tam prostě nechal sedět a…

„Promiň, Naty… Máš pravdu, jasně že máš pravdu.“

„Musíme se z toho vyhrabat společně. Sice nevím jak — a Luco možná taky ne, ale věřím, že dělá všechno pro to, aby to vymyslel. Stejně jako my dva.“

„Jo, já vím, já to přeci vím, jen…“

„To nic, Petere.“

„Půjdu… Půjdu si teď lehnout, jo?“

„Jasný.“

Hrozně mě to mrzí, lidi, říkal jim Luco v duchu. *Kdybyste jen věděli…*

Poslouchal, jak se Peter zahrabává do přikrývek.

Netuším, kam dál.

Tak kam dál?

Přízrak, který mu psal vzkazy krví, s odpovědí dlouho neváhal.

DOWNTOWN, zněla odpověď.

A tam?

Odpověď přišla vzápětí.

NAJDI MĚ.

„Mám tě!"

Luco sebou polekaně trhl. Nataly se opírala o jeden z válců mašiny, za kterou se Luco schovával, a usmívala se hořkým úsměvem — tím nejupřímnějším, jaký teď na tváři nejspíš dokázala vykouzlit.

„Tvůj vizor, víš?" kývla směrem k holografické plošce, která přikrývala Lucovo slepé levé oko. „Svítí do tmy. Nepůjdeš k ohni?"

Luco se pohledem vrátil k prachu pod svýma nohama. Nápisy byly pryč.

„Jak mu je?" zamumlal.

„Proč se ptáš mě?" Nataly se ohlédla zpátky k ohništi a zdánlivě spokojeně oddechujícímu Peterovi. „Měl by sis s ním promluvit, víš? Doopravdy promluvit." Obešla zrezivělé torzo stroje a přisedla si k němu. „Je to tvůj nejlepší kamarád…"

„Je to můj *jedinej* kamarád…"

„O to větší důvod přestat se chovat jako taková *nána*. Hele, já moc dobře vím, že tyhle… *lidský momenty* bytostně nesnášíš, ale…" Ustaraně se na něj podívala. Ten pohled dobře znal a zarputile ho nenáviděl. „Podívej, Luco… Jestli si to celý hodláš vyčítat…"

„Nataly, ani nezačínej…"

„Hm. Fajn. Tak mě nech říct aspoň tohle," řekla a zírala na něj tak dlouho a vytrvale, dokud jí pohled neopětoval. „Kdybych si mohla znova vybrat, jestli v tý dodávce zůstat, nebo ne, utekla bych s tebou zrovna tak. Jasný?"

Jak můžeš takovou pitomost vůbec říct… Co kdyby vám neublížili, Nataly? Co kdyby vás nechali na pokoji i teď, kdybyste se vzdali? Kdybyste… mě zradili…

Stále neuhnula pohledem. „Nikdo teď stranu měnit nehodlá, Luco. Thomas tě prodal a my šli za tebou. Vždycky bychom šli a vždycky půjdeme. Tomu se říká přátelství, víš? A tímto se ti

za to naše, jménem svým i Peterovým, opravdu, *opravdu* hluboce omlouvám."

Ať už se Luco bránil, jak chtěl, koutky úst se mu přesto nepatrně pozvedly.

„Fajn," řekl jen.

„Super. Tak, a teď koukej zvednout zadek a jdi si s ním promluvit."

„Ale Nataly…"

„Kuš, žádný výmluvy. Dělej. Počkám tady."

„Vždyť není o čem mluvit…"

„Luco," řekla vážně, „je toho *spousta*. Tak šup, utíkej." Do tváří se jí znovu vrátil ruměnec doprovázený šibalským úsměvem. „Vy dva si teď musíte popovídat o svejch citech a podobnejch píčovinách."

„Nesnáším tě."

„Hm, no a co má jako bejt?"

Luco se neochotně přišoural k ohništi.

Hned mu bylo jasné, že Peter ještě nespí.

„Ahoj," zamručel a přisedl si k ohni plápolajícímu v barelu.

„Ahoj." Peter se převrátil na tvrdé zemi. „Tak… jaký byl lov?"

„Ehm… Jo, jo, dobrý." Zalovil v batohu. „Přinesl jsem ti svetr."

Peter uznale nadzdvihl obočí, zatímco Luco tu promočenou houbu vytahoval na světlo ohně.

„Elegantní," pokýval hlavou.

„Jo, dám ho jen tady k ohni…"

„Spálit?"

„…vysušit…"

„Jo, dobře…"

„No, takže… se už cejtíš líp?"

Po tom předávkování…

„Jo," přikývl Peter. „O moc líp, vážně."

Když včera utíkali z konvoje Institutu, museli ho nést na zádech. Ať už mu Doser v Lobotomy udělal cokoli, prakticky ho

tím vyřadil z provozu na dalších dvanáct hodin. Stále nevěděli, co to bylo — a stále nevěděli, jestli nemohou očekávat nějaké další účinky s opožděným nástupem.

Peter si vklouzl dlaněmi pod paže. Možná proto, aby se mu netřásly.

Tak fajn…

Luco se podrbal na hlavě. A pak ještě jednou, ale ať se drbal, jak dlouho chtěl, stále se zdálo, že onen očekávaný rozhovor bude muset začít on.

„Takže, Petere…"

„Dáš si večeři?"

Peter to očividně cítil stejně.

„Jo, jasně, rád," podvolil se Luco a nechal si od Petera vložit do dlaně modrobílou pilulku.

„Pro dnešek poslední," upozornil ho Peter. „Rozpočítali jsme to s Nataly, a když budeme šetřit, zásoby z toho stanoviště nám vydrží ještě tři dny. Takže… mno, *šetříme*."

Luco pilulku vděčně přijal a vhodil si ji do úst. „Měli jsme tam toho sebrat víc…"

Vyrabovat jedno ze stanovišť Institutu byl od nich velice riskantní krok; spoléhali nicméně na to, že pan C (či kdokoli jiný, kdo měl teď v Eclipse Tower na starosti jejich dopadení) má zrovna plné ruce práce s dohrou předvčerejšího zatýkání v klubu Lobotomy na to, aby se staral o zajišťování každého stanoviště v jejich potenciálním dosahu — a naštěstí pro ně to tak i nejspíš bylo. Pokud věděli, nikde v blízkosti stanoviště žádná hlídka nebyla, a oni tak dostali příležitost nahrabat si zásoby na několik dalších dní: jídlo, munici, vybavení… V Lucově batohu teď kromě několika náhradních zásobníků ležely i dva kouřové a dva výbušné granáty a několik sad první pomoci včetně kolagenových TTS injekcí[3] —

3 „(…) Při intramuskulární aplikaci injekcí ke zraněnému místu dochází k odstranění poškozených tkání a následuje jejich rapidní substituce kolagenovými vlákny, která jsou vytvářena aplikovanými h-enzymy s potřebnými aminokyselinami

těch, co je všichni tři znali už ze Sirotčince a o kterých všichni do jednoho doufali, že je nikdy nebudou muset použít. Ano, měli šanci toho získat víc — a v okamžiku, kdy za sebou spěšně zabouchli dveře úkrytu, si každý z nich okamžitě vzpomněl alespoň na pět dalších věcí, které s sebou vzít *měli* —, ale stejně tak dobře věděli, že jen co dovnitř stanoviště vkročili, mohl se spustit tichý alarm a nejbližší jednotka Institutu mohla být na cestě…

„Museli jsme odtamtud zmizet co nejdřív," ujišťoval ho Peter. „Co ty víš, třeba nás zásahovka minula přesně o těch třicet vteřin, který by nám trvalo vypáčit další box…"

„Uf. Umíš si představit, že bysme *tohle* žrali třeba měsíc?"

„To bych si snad prohnal kulku hlavou," řekl Peter s absolutně vážnou tváří. „Pf, co kulku, to už radši minipizzičky ze Sirotčince…"

„M-hm, ty se syntetickou brokolicí a tofu…"

„Ježiši, Luco, chce se mi z tebe zvracet…"

Vyměnili si krátké pohledy doplněné o opatrný úsměv.

„Nebylo to celý tak zlý," zamumlal Luco. Možná proto, že těžko snášel ticho, které následovalo — a možná si opravdu připadal trochu provinile. „Věděli jsme… no, ty a Nataly jste věděli, jak si z toho udělat zábavu…"

---

a cytokiny in situ. Díky zvýšené koncentraci 04-prolyl-4-hydroxylázy, 04-lysyl-hydroxylázy, polypeptidů a oligopeptidů se nám podařilo zrychlit regenerační proces až o 250 % oproti předchozí generaci séra. U svalové tkáně lze typicky počítat s částečnou regenerací do 12 hodin. U kostní tkáně je potřeba alespoň 48 hodin pro dosažení kompletního pokrytí poškozené časti kolagenovými vlákny a vytvoření kostních štěpů na místě zlomeniny. (…) Těsně po aplikaci byly zaznamenány silné elevace teploty a bolesti v oblasti vpichu a krátce poté i v postižené oblasti, mortalita je ovšem nulová. Bolesti i horečka mohou přetrvávat až 12 hodin. Při zátěžových testech se funkčnost tkáně po 12 hodinách pohybovala kolem 75 % — v případě zlomenin byla ale podstatně nižší. Délka bioregulačních a regeneračních účinků je minimálně 48 hodin. Při těžším poranění vnitřních orgánů nebo vnitřním krvácení je účinek TTS minimální a doporučuje se vyhledat jiné alternativy (viz heslo Pěnové svorky)." (Databáze Institutu, heslo TTS INJEKCE 4.0)

„Jo, Nataly především…“

„No… Mě bavilo to chození na plavečák…“

„To jenom proto, že Tom neuměl plavat, takže tam nechodil s náma…“

A bylo to venku. Už to jméno řekli nahlas a nebylo cesty zpátky.

„Hele, Petere,“ přinutil se Luco ke slovu, „jen jsem chtěl říct, že…“

„Poslyš…“ přerušil ho Peter pohotově, „jsem fakt rád, že tě k tomuhle Nataly přemluvila. Vážně. Ale jak já to vidím, nemusíš kvůli tomu trpět víc, než je nezbytně nutný.“ Šibalsky mrkl a znovu se zadíval do plamenů v barelu.

Luco si pažemi obejmul kolena a schoval si tvář do předloktí.

„Díky, Petere.“

„To nic,“ mávl rukou. „Chm. Sakra, ještě předevčírem… Já nevím, čekal jsem, že to bude pořád stejný, víš? Tréninky, makao, pašování chlastu do Sirotčince… Myslel jsem, že ještě máme čas…“

Luco mlčky přikývl.

„Ale…“ zašklebil se Peter, „víš, teda, ne že bych byl zrovna nadšenej z naší současný situace, ale… Bez Billa a LJe…“

Bez Billa…

„Myslíš, že je vážně po něm?“ zeptal se Luco.

Peterův výraz mluvil za všechno. „Vždyť jsme to *viděli*, Luco. To, co udělali se Sirotčincem…“

„Já vím, ale co když Bill… třeba…“ Luco větu nedokončil. Nejspíš proto, jak hloupě si připadal, když ta slova říkal nahlas.

Peter se hořce usmál. „Ne, Luco. Myslím, že ne. A taky myslím, že bez nich…“

„Jo…“

„Naše místo tam prostě není. Ne v Institutu. Možná že Tomovo jo, ale… ne to naše.“

„Jo. Jasně.“ Luco zachmuřeně hleděl do plamenů.

Tak…

„…*kde* potom?“

Viděl, jak si Peter skousl ret. Jak na kratičký okamžik vystřelil očima vzhůru a jak mu koutky úst povadly, když pohledem narazil na zrezivělou střechu továrny.

„Jedno po druhým," řekl nakonec. „Teď bychom se měli hlavně soustředit na to, jak přežít další den." Zkoumavě na něj pohlédl. „Hele, Luco… upřímně, myslíš, že máme šanci?"

Luco na to odmítal reagovat upřímně.

„Víme o všem, čím po nás půjdou," vyhnul se místo toho odpovědi.

Peter krátce kývl, s odpovědí si dal ale načas:

„Říkal jsem ti někdy o tom, jak mě táta bral za dědou na lov?"

Luco překvapeně zavrtěl hlavou. Neříkal, *samozřejmě že neříkal*. Za tu dobu, co Petera znal, *nikdy* nikomu neřekl o své rodině ani jediné slovo.

„Je to už dávno," pokrčil Peter rameny. „Děda měl horskou chatu v Pensylvánii, v Modrejch horách. Někdy, když nebyla zima moc tuhá, neslezl z hřebenů, jak byl rok dlouhej. Osobně jsem tím nijak netrpěl, nebyl to zrovna můj typ člověka… Ale jezdili jsme za ním na prázdniny."

Luco provedl v hlavě několik rychlých výpočtů. „I po tom, co začala válka?" ujistil se pak.

„Nejdřív jo," přikývl Peter. „Moc jsem to tehdy nevnímal, byl jsem ještě mrně… Prý mě tam táta bral odjakživa, ale poprvý, co si na to tak nějak pamatuju, mi mohlo být… co já vím, pět? Tou dobou už jsme posílali vojáky do Afriky, ale já o tom samozřejmě neměl ani ponětí. Naši o válce nemluvili. Doma se o zlejch věcech nikdy nemluvilo…" Zamyšleně si skousl tvář.

Luco, kterému před očima vytanul obraz pětiletého blonďatého chlapce navlečeného v khaki uniformě a loveckém kloboučku, se mimoděk pobaveně ušklíbl. „Je těžký si tě představit jako malýho lovce jelenů…"

„Pcha," odfrkl si Peter hořce. „*Nesnášel* jsem to tam." Natáhl ruce ke hřejícímu sudu s ohněm. „Vybavuju si, jak mi tehdy, v těch pěti, táta cestou v autě nadšeně říkal, že *letos už mě nechá vystřelit*

si na papírovýho kance. To měli s dědou společný, tohle nadšení… A já jsem přijel a hned první den jsem pojmenoval všechny králíky v dědově králíkárně. A pak jsem celej tejden držel hladovku, protože jsem je odmítal sníst." Hořce si skousl ret. „Pro tátu to byla naše nejdůležitější rodinná tradice. Chtěl ze mě udělat chlapa tím, že mě naučí střílet po lesích jeleny, ale upřímně, tohle si z toho pamatuju nejživějc. Jeho, jak mi vypráví o koloběhu života a právu silnějšího, a sebe, jak brečím nad vykuchanou Twinkle na květovaným talíři."

Poškrábal se na temeni a pokračoval.

„Každopádně, proč to vyprávím… Pár mil od dědovy chaty byla další samota, patřila jedné paní, co tam jezdila během léta. Měla psa. Jmenoval se Winchester a byl to takovej ten, jak se jim… ehhh, malamut, víš, velkej, huňatej… Strašnej mazel. Občas se mi povedlo tátu umluvit a on mě odvezl za tou paní a já si hrál s Winchesterem celej den, zatímco táta s dědou byli na lovu…" Zamyšleně se zahleděl do plamenů. „A pak jsme jednou za dědou přijeli naposledy. To mohlo být tak tři roky po začátku války, táta ho jel přemlouvat, aby se s náma vrátil domů, do města… Bylo mi nejspíš kolem osmi. Mysleli jsme, že přijedeme prakticky jenom na otočku, ale jakmile jsme vjeli na příjezdovku, uviděli jsme, že kolem chaty už parkuje spousta džípů. Rangeři." Povzdechl si. „V Pensylvánii to ten rok bylo vzhůru nohama. Všichni byli v totálně apokalyptickým módu kvůli válce, víš, jak to chodí, všemožný náboženský kulty šplhaly na nejbližší kopec a čekaly na spasení, zatímco ostatní si kopali bunkry na zahradách a plnili je konzervama… A spousta lidí se bála zůstávat ve městech kvůli bombám, a tak utekli do hor." Zamračil se. „Vlkům přímo pod nos."

„Vlkům?"

„Hm. V horách ještě byli — a bylo jich dost. Netrvalo dlouho a lidi se začali ztrácet. Takže rangeři začali zabavovat lidem chaty na hřebenech a dělali z nich předsunutý lovecký stanice." Ušklíbl se. „To víš, že si s dědou náramně rozuměli. Snad den předtím jim prý zavolal, že našel v lese bobek s nestrávenýma prstama."

„Oh…“

„Jo. Takže když jsme tehdy přijeli, šel nám naproti dřív, než jsme vůbec stihli zaparkovat. Vytáhnul tátu z auta a říká mu, *máme tady vlka samotáře, mladej. Kluka nech doma a pojď si pro věci, jdeme s chlapama lovit škodnou.* A táta, protože ten by se dědovi nikdy neodvážil odporovat, jenom mlčky kývnul, zavřel mě v chatě v pokoji a vyjel s nima do lesa.“

Luca se chopila nemilá předtucha. „Takže… to tehdy tvůj táta…“

„Hm? Ne, vůbec ne,“ zavrtěl Peter hlavou. „Kdepak. Vrátili se těsně před soumrakem.“

„Aha.“

„A na korbě vezli zastřelenýho Winchestera.“

„*A… ha…?*“

Peter se hořce zašklebil. „Ukázalo se,“ řekl, „že ta paní, který Winchester patřil, umřela někdy před Vánocema. Děda ho dostal na starost a chtěl si z něj udělat loveckýho psa, jenže to víš, že se ten mazlík nenechal, ať už do něj řezal karabáčem sebevíc. A tak ho děda vyhnal. Prý *nepotřeboval další hladovou hubu v domě.*“

„A on… *zvlčil…* ?“

„Jako všichni v těch horách. Lidi i psi… Děda tehdy dotáhnul jeho tělo do kůlny a řekl, že si z něj nechá udělat trofej na zeď. A že domů s náma nepojede. Takže jsme se ráno zase sbalili a jeli zpátky do města — a dědu už jsem nikdy neviděl.“

Luco naklonil hlavu na stranu. „Bomba?“

„Prý infarkt“ zabručel Peter.

„Nezníš, že by ti to bylo líto.“

„Taky že nebylo.“ Zamyšleně se poškrábal na tváři. „Tu poslední noc na jeho chatě jsem se vykradl z pokoje a šel za Winchesterem do kůlny. Myslím, že jsem tehdy ještě pořádně nechápal koncept *smrti* jako takové — minimálně do té doby ne —, prostě jsem se na něj chtěl jít podívat. A víš ty co? *Vyděsilo mě to.*“ Zamračil se. „Vůbec to nebyl ten stejnej mazlík, jakýho jsem

si pamatoval. Chlupy měl špinavý a hrubý, oči divoký, i po smrti cenil zuby a… a jak jsem tak u něj seděl a můj malej dětskej mozek začal konečně chápat, co se to vlastně stalo, vešel do kůlny děda. Myslel jsem, že budu mít malér, že nespím, ale ne, posadil se vedle mě, poplácal mě po rameni a řekl mi, že mi to nesmí být líto. Že vzteklej pes je mnohem nebezpečnější než obyčejnej vlk. Že prej je mnohem chytřejší. A krutější. Že prej se to naučí od nás."

Luco se nejistě ošil. „Takže… jaký přesně z toho příběhu plyne ponaučení, Petere?"

„To," řekl Peter, „že pes může být chytrej a divokej, jak je libo. Ale když po něm jdou rangeři s puškama, stejně skončí vycpanej na zdi. Chápeš?"

Luco chápal.

„Jak ho ulovili?"

„Prej vzali slepici, zakroutili jí krkem a pohodili ji doprostřed mýtiny nedaleko posedu."

„Takhle snadno?"

„Takhle snadno."

Luco se zamračil. „Nemyslíš, že *chytrej* pes by to prokouknul?"

„Myslím, že prokouknul." Peter pokrčil rameny. „Jen prostě… neměl jinou možnost."

Nataly na Luca čekala tam, kde ji nechal — seděla na zemi, opřená o zrezivělý stroj, konzoli v klíně a hrála holografický Pong.

„Super rozlišení," konstatoval.

„Kušuj. Je to klasika." Zastavila hru a vzhlédla. „Tak co? Dobrý?"

„Dobrý."

„Mám vás ráda, kluci. Díky vám dvěma pařezům si hned připadám jako emocionálně založenej člověk."

Luco to přešel významným mlčením. Místo toho se posadil na zem vedle ní a položil jí jinou otázku.

„Hele, Nataly…"

„Hm?"

„Ty myslíš, že máme šanci?“

Zjevně se nad tou otázkou opravdu zamýšlela.

„Možná. Malou… To záleží na tom, jakej máme plán.“

Řídíme se instrukcema přízraku, kterej mi kreslí na zeď vzkazy krví.

„Nemáme plán,“ řekl raději.

„No, to abychom s nějakým sakra dobrým hodně rychle přišli,“ usoudila. Pak zamžourala očima, stiskla čelisti a promnula si spánky.

„Je ti dobře, Nataly? Jseš hrozně bledá…“

„Hm? Je mi… Je mi skvěle… Poslyš, Luco…“

„Co?“

„Chci se tě na něco zeptat…“ Zhluboka se nadechla. „Hele, prostě, když… Když jsme poslouchali tu nahrávku, co Thomas nechal Peterovi v Lobotomy… Víš, tu, co nahrál, aby nám vysvětlil, proč… proč to udělal. Když říkal, že panu C šlo o Billa a… a o tebe, tak… jak to… jak…“

Hlas se jí pomalu vytratil a nahradil ho zrychlený dech.

„Nataly?“

„Do háje…“ vydala ze sebe přiškrceně. A pak se mu v křečích zhroutila na rameno.

„Nataly, co…?“

Třesoucí se dlaní si tápala po těle. To jak její ruka automaticky hledala pohotovostní injekci v některé ze zadních kapes.

Ale žádnou u sebe neměla.

Luco se ujistil, že na ně Peter od ohniště nevidí. „Je to…?“

„Jo,“ odpověděla. Brada se jí třásla. Oči měla upřené do prázdna před sebou. „Každou… chvílí…“

Zdvihl paži a nechal ji, ať se mu sesune do klína. Pravačkou ji objal, volnou levačkou si vytáhl z ucha protoINX.

„To nic, Naty. Jsem tu,“ zašeptal. „Jsem u tebe.“

To bylo poprvé, co jí kdy řekl *Naty*.

Otočila k němu pobledlou tvář. Hruď se jí hekticky stahovala, dovnitř a ven, žebra tiše skřípala pod náporem vyplašených plic.

„N-ne… N-e-ne-říkej t-o Pe-e-te-rov-i," vymáčkla ze sebe v těch krátkých pauzách mezi nádechy a výdechy. „P-pros-s-sím… Nechc--chci, a-b-by v-věděl…"

„Neboj, Naty. Neřeknu." V holografickém rozhraní protoINX našel časoměřič. „Dvě minuty, viď?"

„C… c-co…?"

00:00:00.

„Dvě minuty… A pak volám záchranku. Pamatuješ? Jako tehdy poprvý, v tý koupelně…"

Zpoza rtů jí vyšlo slabé, sotva znatelné uchechtnutí. „Za… chvíli… budu… zp-át-tky…"

„Já vím, že budeš…"

„Ah…!"

Hruď jí sevřela poslední křeč. Pak se jí oči protočily v sloup a bez dechu se zhroutila Lucovi do klína.

A on spustil stopky.

00:00:01.

Nikdo kolem nich si ničeho nevšiml. Všechny ostatní děti noci se dál ohřívaly u svých ohňů a litovaly se pro své vlastní nešťastné osudy. Peter dál klidně oddechoval v teple ohniště.

Luco tiše sledoval displej své protoINX. Natalyino bezvládné tělo choval v náručí.

00:00:35.

Věděl, že se probudí.

Musela.

Protože tentokrát tu nebyla žádná záchranka, kterou by pro ni mohl zavolat.

„JSTE PŘIPRAVENÝ NA POŘÁDNOU PÁRTYYYYYYYY?!"

„*YEEEAAAAAAH!*"

„CHCI VIDĚT VŠECHNY RUCE NAHOŘEEEEE!"

„*YEEEAAAAAAH!*"

„CHCI VÁS VIDĚT KALIT, DOKUD TUHLE BÁRKU NEPŘEVRHNEEEEEM!“

„*YEEEAAAAAAH!*“

No, pomyslel si David Fox, *rozhodně si mají o čem povídat.*

Naklonil se nad umyvadlo ušpiněné od nedopalků cigaret a vykašlané krve a ošplíchl si rozpálený obličej vodou. Byl zbrocený potem — a zdaleka ne jen tím svým — a hlava se mu motala nedostatkem kyslíku a spánkovou deprivací.

Svým způsobem se cítil opět mladý.

Toalety, na kterých se právě nacházel, stály v podpalubí lodi, dříve známé pod jménem U.S.S. New England — a dnes známé jako Relict, jediný noční klub na světě, který byl vystavěný v útrobách ropného tankeru.

Šlo o velice specifické místo.

Paluba a několik podlaží uvnitř lodi dokázaly pohltit víc návštěvníků než kterýkoli jiný klub v Downtownu. Samozřejmě že dotyční museli přijít na vlastní nebezpečí (a i s očkováním proti tetanu šlo bezpochyby o jistý bezpečnostní hazard), ale protože bývalá U.S.S. New England ztroskotala na mělčině přímo v Nočním přístavu ještě dávno předtím, než měla být její stavba dokončena, představovali většinu klientely především ti nejspořivější z místních dělníků — a těm sanitární nařízení rozhodně mnoho neříkala.

Hluk z tanečního parketu nad nimi, na palubě, mezitím pokračoval.

„MÁME CHLAST, YO!“

„*YEEEAAAAAAH!*“

„JSME TY NEJZKURVENĚJŠÍ ŠŤASTLIVCI NA TÝHLE PLANETĚ, YO!“

„*YEEEAAAAAAH!*“

Yeah.

Jste ubohý lidský trosky a vrcholem vašeho týdne je jedno drogový delirium za našetřený úspory a…

Pfff, ještě trochu vody…

„Sonnyyyyy! Sonny, pojď… pocem, *po — cem*!“

Fox si prsty vytřel vodu z koutků očí a zdvihl hlavu. Podíval se do zrcadla nad umyvadlem a pohledem pozdravil muže, kterého v něm uviděl. Byl to černoch s krátkým sestřihem a stoickým výrazem ve tváři. Jmenoval se Sonny a přišel se dnes pobavit. Za celý svůj život nebyl nad Plošinou, měl přítelkyni, která ho v jednom kuse podváděla, a pracoval jako dělník v Nočním přístavu. V žádném případě se nejmenoval David Fox a nebyl agentem nejmocnější tajné organizace na celé planetě.

Byl mu prostě jenom *podobný*.

„Sonnyyyy…“

„Už jdu.“ Uvolnil místo u umyvadla dalšímu v řadě a zahnul do jedné z kabinek, kde na něj čekala žena v záměrně potrhaných růžových šatech a s očními stíny, které ze všeho nejvíc podtrhovaly její ztracené mládí a akutní nedostatek důstojnosti. Právě zdvihala hlavu od kapesního zrcátka, které svírala v jedné dlani — srolovanou dolarovku držela ve druhé.

„Ty krávo, to je síla, už to cejtim, ty vole…“ zamumlala a okamžitě zavrávorala a padla mu do náručí. Jeho i její pot ho přitom nepříjemně zastudil na hrudi. „To je hustý, všechno se točí…“

Vida. A přitom epená zabírá až po několika minutách…

„Jseš v pohodě?“ zabručel a pokoušel se ji postavit na nohy.

„Jooo…“ Zvedla pohled a dlouze se mu zahleděla do očí. „Já tohle normálně nedělám,“ zašeptala tak, že to přes hluk z paluby sotva slyšel. „Jsem slušná ženská, fakt… Kdyby to můj starej… Já ho ale mám ráda jako…“

„Tak to doufejme, že tohle nikdy nezjistí,“ mrkl na ni Fox a jako odpověď si vysloužil připitomělý, leč upřímně šťastný úsměv.

Samozřejmě lhal.

Už se nemohl dočkat, až to její *starej* zjistí. A to až do té míry, že před deseti minutami vzal dívce z kabelky telefon a napsal kontaktu *Loverboy*, aby se s ní setkal na záchodcích na třetím podpalubním podlaží.

Ťuk-ťuk, zaklepala mu čísi ruka na rameno.

Už bylo načase…

Otočil se na překvapivě mladého chlapce, který stál v chodbičce před kabinkami a sebevědomě k němu vzhlížel.

„Koho si myslíš, že tu voblizuješ, *negře*?“

Fox se vděčně usmál.

„Rád tě poznávám, Ricku,“ řekl, chytil mladíka za výstřih propoceného tílka a mrštil jím do vedlejší kabinky. Tenká překližka se zlomila, ošoupané panty praskly a mladík se s bolestným zaječením zhroutil na toaletní mísu vedle dvou zpola vysvlečených okupantů kabinky. Obecenstvo na toaletách sborově vyjeklo: část úlekem, část vzrušením. Žena v růžových šatech poplašeně uskočila nazad a zmateně sledovala celou situaci.

Fox si z toho pranic nedělal.

„Je načase si pokecat, Ricku,“ zavrčel, chytil chlapce pod krkem a praštil jím proti stěně další kabinky v řadě — tentokrát vydržela a mladík se svezl mezi třísky rozházené všude po zemi, zatímco návštěvníci toalet jim oběma spěšně vyklízeli prostor.

„C-c-ože?“ vyžbleptl chlapec, který právě zřejmě důkladně přehodnocoval své dřívější rozhodnutí dělat na Foxe ramena.

„Neboj se. Bude to probíhat naprosto civilizovaně. Dokud se mi bude líbit, co říkáš.“

„J-j-á n-ne-jsem-m R-rick,“ vykoktal mladík přidušeně.

Počkat…

Fox si ho prohlédl znovu, důkladněji, a pokoušel se odmyslet si modré světlo z chodby, které mu pableskovalo na tváři.

Do hajzlu.

Vždyť je to zrzek…

„Jak se jmenuješ?“ zavrčel na chlapce.

„E-e-u-g-ge-ne…“

„To jako vážně?“

„J-j-o…“

Zase na blbý stopě…

„Nejsi trochu mladej na to, abys byl její manžel?“

„Já vůbec… Vo čem to mluvíš, ty vole?“

„Mluví o mym ex, ty pitomče." Žena za jejich zády se konečně odlepila od zdi a opatrným krokem se pokoušela v podpatcích protancovat mezi překližkovými třískami a střepy z toaletních míst.

Fox chlapce pustil a otočil se k ní. „Kde je?" zeptal se prostě.

„Ty jseš úplnej mešuge, tywe…"

„Kde — je — Rick?" zopakoval Fox důrazněji. Tentokrát poslušně odpověděla.

„Je mrtvej, ty čuramedáne jeden," odsekla.

„Jak dlouho?"

„Asi půl roku… Umřel na nákazu…" Zmateně sledovala, jak se Fox zvedl ještě dřív, než stihla dokončit větu. „Hej! Hej, Sonny!"

„Nejsem Sonny," odpověděl Fox stroze, přistoupil k umyvadlu a zběžně si opláchl ruce.

„Tak… kdo sakra jseš?"

„Nikdo."

Načež se otočil a spolu s překročením prahu toalet jim oběma rázem zmizel ze života.

V šatně si vyzvedl kabát, který si přes veškerý odpor natáhl přes propocené svršky, a z vnitřní kapsy vytáhl tubu cogirisu[4].

Taková ztráta času…

Vysypal si dvě pilulky do dlaně. Z dlaně do úst. Polkl. *Hořké. Dobré. Lepší…*

Ze zadní kapsy kalhot vytáhl důvěrně známé handsfree.

„Jinx," oslovil umělou inteligenci schovanou uvnitř, jakmile si ho nasadil na ucho, „právě jsem skončil. Dej klukům na Powodzie vědět, že si za dvacet minut přijdu vyzvednout věci. A ať uvědomí gardu u Chárona, že jsem na cestě, ať se tam zbytečně nezasekneme; chci být v Eclipse Tower ještě před půlnocí."

---

4 „Cogiris je syntetický doplněk stravy určený k prevenci a akutní léčbě návalů úzkosti a stresových syndromů prostřednictvím korigování neurotransmiterů mozkových neuronů. Přečtěte si prosím pozorně celou příbalovou informaci. Užívání přípravku konzultujte se svým lékařem." (*Quadra-Life*, 2042)

„Samozřejmě, Davide," odpověděla JINX a začala vysílat rozkazy.

Minus třinácté podlaží Eclipse Tower v horním Centru. Skříň, do které Institut zamykal všechny svoje kostlivce. Nejlépe zabezpečené vězení v celém městě.

David Fox prošel třemi bezpečnostními branami a zamířil k cele číslo padesát dva.

Vězeň na něj čekal uvnitř. Ne že by snad měl jinou možnost.

„Dobré odpoledne, agente," pozdravil Foxe Gerald Shaw, ležící na lůžku s knihou v dlaních. „Nebo už je noc? Ráno? Těžko se to tu poznává…"

Fox sledoval, jak se za ním zavírají automatické dveře cely, a chopil se židle vedle stolu. „Posaď se," nařídil vězni úsečně a sám mu šel příkladem.

Vězeň si cosi zamručel pod vousy, zaklapl knihu s nápisem *Prometheus: Nespoutaný* na přebalu a napřímil se.

Nebyl na něj příjemný pohled — jako ostatně na nikoho v celách na minus třináctém podlaží. Gerald Shaw, bývalý předák hnutí Blackout, zde zatím strávil pouhé tři roky, i ty se na něm ale už stačily těžce podepsat. Kůže mu zbělela jako papír, oči se propadly hlouběji do lebky, vlasy ustupovaly po čele dozadu a odhalovaly řadu kruhových jizev na kůži kolem hlavy, jako od trnové koruny. Povolené svaly mu zplihle visely z kostí. Ne že by Shaw kdy býval vyloženě atletický typ: jeho přednostmi byly vždy spíše charisma a nebývalý politický um, díky kterému se před třemi lety ocitl v popředí masových revolt Downtownerů, které tehdy málem zbořily celé Attiona City jako domeček z karet. Samozřejmě jen do té doby, než se revoluce v ulicích střetla s Radniční gardou — a než David Fox v Pattersonově ulici vlastnoručně sestřelil Shawa z barikády a uštědřil tak Blackoutu ránu, která předznamenala jeho pád.

Fox si na tu noc stále živě vzpomínal. Pamatoval si, jak postřeleného Shawa táhl bitevní vřavou zpět za linii Radniční gardy a exekutorských jednotek. Pamatoval si, jak mu ho zástupci gardy na příkaz kohosi seshora doslova vytrhli z rukou a ještě uprostřed bitvy s ním zmizeli neznámo kam. Následující den se Fox, stejně jako zbytek města, z televize dozvěděl, že Shaw při přepravě do nemocnice podlehl svým zraněním.

A o dva týdny později s ním, coby nově jmenovaný důstojník ve službách Institutu, seděl v té samé cele, ve které spolu seděli teď.

Lidí, kteří o tom tehdy věděli — a stále vědí —, by se v Institutu dalo napočítat sotva na prstech obou rukou. Foxovo doporučení pro Institut výslovně zmiňovalo jeho vzdělání v interogativní psychologii a generála Connellyho, tehdejšího velitele Operačního oddělení, Foxovy válečné záznamy ze CIA ohromily natolik, že mu dal k ruce malý tým expertů na výslechy a nechal ho pustit se do práce. Celá Radnice se tehdy třásla strachy při každé zmínce o Blackoutu a nic si nikdo nepřál víc, než vyrvat ze země i s kořeny všechny a všechno, co po něm mohlo v Downtownu ještě zůstat. To byl Foxův první úkol pro Institut — ještě před jeho převelením k Paranormální divizi pana C.

Celý jeho tým se nemohl dočkat, až vstoupí do té cely a pozná Geralda Shawa; až si k tomu jménu, které roky předtím slýchávali jen z úst televizních hlasatelů, přilepí i tvář. Fox si tehdy připadal, jako by vedl skupinu dětí do zoo.

Všichni chtěli vidět velkého zlého vlka.

Ale jediné, co v té cele našli, byl vřeštící maniak.

Vyslýchali ho tehdy měsíce v kuse. Lámali z něj informace slovo po slově; cokoli, co by jim pomohlo rozprášit vše, co z Blackoutu ještě zbývalo, jména, adresy, *cokoli*. Ale jediné, co za svou snahu dostali, byly smysl pozbývající změti náhodných slov a groteskních jmen a nikdy nekončící pokusy o ukončení vlastního života. Vedení bylo samozřejmě pevně rozhodnuto nenechat ho v té cele umřít — na to byl až příliš důležitý. První rok na minus

třináctém podlaží tak Gerald Shaw strávil v drogovém omámení a přikurtovaný k lůžku. O rok později ho odvázali. A teprve tenhle rok si dovolili dát mu do cely stůl bez zaoblených hran.

Někdy na přelomu prvního a druhého roku našel Fox na svém stole dokumentaci se záznamy o změnách v jeho chování. Manické záchvaty a pokusy o sebepoškození prý začaly ustávat. Abstrakce a fantaskní výjevy z jeho řeči vymizely a skoro by se zdálo, jako by se Shaw po roce izolace začal pomalu rozpomínat na to, *kdo vlastně je*. Dnes už byl stejný jako kterýkoli jiný vězeň: jedl a spal, cvičil a četl. A především už nikoho nezajímal. Dnes už byl Blackout pouhou vzpomínkou — pravda, čerstvou a bolestivou, ale přece jen vzpomínkou —, a pokud Radnice věděla, většinu jeho klíčových členů se jí podařilo dohledat bez Shawovy pomoci. Veřejnost ho měla za mrtvého, na čemž Institut pochopitelně nehodlal nic měnit — a tak ho nechali dál hnít v cele číslo padesát dva pro případ, že by snad ještě někdy mohl přijít jeho čas.

A jak se zdálo, ten čas přišel právě teď.

„Takových let mě tu necháte trčet o samotě, agente," promluvil Shaw jako první, „a teď vás tu mám častěji než slečnu na uklízení. Musí se dít něco veledůležitýho, nemám pravdu?" Zkoumavě si ho změřil. „Ačkoli podle vašeho výrazu bych řekl, že jste nenašel, co jste hledal."

„Rick Brewmore," odpověděl Fox, výraz jako vytesaný z kamene. „Mrtvý. Nákaza."

Shaw takřka soustrastně pokrčil rameny. „Inu… umíráme, agente. Nejsme nejmladší. A Downtown je nebezpečný místo. Možná že… Co Betty Sharo…"

„Mrtvá," nenechal ho Fox ani dokončit. „Zatkli ji před třemi lety, jen pár dní po Pochodu. Oběsila se v cele."

Shaw chápavě pokýval hlavou. „A ostatní…"

„Hádej. Můžeš třikrát."

Shaw nehádal. Uhodl. „Vypadá to, že jste nezahálel," konstatoval pouze.

„Ne. Ale pořád nemám nic, čeho bych se mohl chytit, a nemám čas se tu honit za přízraky, takže…“

„Brzděte, agente, brzděte,“ zvedl Shaw ruce. „Chtěl jste po mně kontakty na Aidenovy bývalý spolupracovníky v Blackoutu. Není moje chyba, že si nezvládám udržet přehled, koho z nich dostala chřipka a koho už stihli vaši lidi povraždit. Tady v cele to není zrovna hračka *držet s časem krok*.“

Fox mimoděk sevřel hranu stolu. Shaw měl pravdu. A to ho štvalo. *Ale co jiného můžu dělat?*

Při té slavné bitvě mezi Shawovým Blackoutem a gardou v horním Downtownu před třemi lety ztratil Fox svého nejlepšího přítele, Aidena Brezinského, který tou dobou pracoval pro Institut jako informátor uvnitř Blackoutu. Mělo se za to, že padl za oběť masakru, který té noci pohltil celé město pod Plošinou. Dokud se JINX nepodařilo Aidena objevit ve spodním Downtownu, kde se skrýval pod falešnou identitou Patricka Dosera, drogového magnáta Temnat. Před pouhými několika dny.

Foxovi se podařilo kontaktovat několik svých spojek v exekutorských složkách, které plánovaly Dosera zatknout během policejní razie v jeho klubu. Převzal nad akcí velení, s pomocí Matthewsových Sirotků a kapitána Simmonse dostal Dosera do Eclipse Tower a ještě dnes ráno ho vyslýchal v cele jen o pár pater výš. Nezdálo se však, že by Patrick věděl, kdo má Aiden být. Nezdálo se, že by Foxe poznával.

A než se Foxovi podařilo z něj při výslechu cokoli dostat, změnil Doser krev ve svých žilách v nitroglycerin a… *explodoval*.

Nikdo v Institutu netušil, jak přesně bylo něco takového vůbec možné. A pro Foxe, který byl ze své práce pro Paranormální divizi pana C zvyklý na ledacos, to ani nebylo to nejdůležitější. Tím bylo zjistit, co se stalo s jeho přítelem. A jakkoli se mu to nelíbilo — a jakkoli šlo o stopu prchavější než závan čerstvého vzduchu pod Plošinou —, Gerald Shaw, pro kterého Aiden tři roky v utajení pracoval, byl pořád tím nejlepším vodítkem, které měl právě k dispozici.

„Potřebuju další kontakty."

„Žádný *další* nejsou, agente…"

„Musí tu být přece někdo, koho jsme za ty roky nedostali…"

„Bohužel se mi zdá, že tentokrát jste svou práci odvedli opravdu pořádně."

Sakra…

Zvedl se od stolu.

Fajn.

„Můžeš se vrátit ke čtení," řekl a otočil se ke dveřím.

Pak ale Shaw na poslední chvíli promluvil.

„Počkejte, agente…"

Vězni nikdy nechtějí, abychom odcházeli. Je to ironie. Dostali jsme je sem — a nesnášejí nás za to —, ale nikdy nás nechtějí nechat jen tak odejít. Jsme jedinou společností, kterou tady mají…

„Dovolte mi jenom, abych si to ujasnil," požádal ho Shaw zdvořile. „Chcete prošacovat celej Downtown kousek po kousku v naději, že najdete někoho z těch lidí, co s Brezinským tehdy spolupracovali?"

Fox si založil ruce na hrudi a neřekl ani slovo — Shawovi to jako odpověď nicméně stačilo.

„V naději, že… někdo z nich bude vědět, co se mu stalo? Proč si vás nepamatuje? Proč se po třech letech, co jste ho měli za mrtvýho, znovu vynořil coby šéf drogovýho kartelu?"

„Kam tím míříš, Shawe?"

„Protože," nenechal se vězeň vyrušit, „se asi shodneme, agente, že něco takovýho se *nestává každej den*…"

„Tak *kam*?"

Shaw si olízl vyschlé rty.

„Co kdybych vám řekl, agente," vzhlédl k němu, „že si z tý noci, kdy jste mě před třema rokama zatkli… z toho Pochodu… že si z něj nepamatuju ani *ň*?"

„Rozhodně — nepřipadá — v úvahu," zavrtěl pan C rázně hlavou.

David Fox sevřel pěsti v klíně. „Naprosto vám rozumím, pane, ale pojďme prosím alespoň zvážit tu možnost…"

„Že co? Že se vás Shaw snaží přelstít? Ano, agente, já tuhle možnost zvažuji velice reálně."

„Ale co když jsme něco přehlédli?" naléhal Fox. „Co když… je tu nějaká spojitost mezi Brezinským a Shawem, něco, co způsobilo jejich… *stavy*."

„Ale tady nejsou žádné *stavy*, agente," zastavil ho pan C rázně. „Brezinski měl *stav*. Explodoval nám ve výslechové cele, *to je stav*. A oddělení mého bratra dělá, co může, aby o něm zjistilo, co se jen dá. Na druhou stranu se Shawem je všechno v naprostém pořádku. Uviděl skulinu ve vašem úsudku, využil ji a nadnesl požadavek, který byste za běžných okolností ani vzdáleně nemohl brát vážně. Je to manipulativní parchant…"

„Ale symptomy, které mi popsal, odpovídají těm Aidenovým," protestoval Fox. „Podle svých slov trpí selektivní amnézií cílenou na konkrétní časové úseky…"

„A pokud můžeme soudit, Brezinského amnézie měla spíše komplexní povahu…"

„V obou případech by ale mohlo jít o nějaký typ paměťového inženýrství."

„*Paměťového inženýrství?*"

„Je to možné, feťáci v Downtownu podobným způsobem používají e-member k vytváření lucidních vzpomínek; i my přece máme spoustu laboratorních testů, které…"

„Pro jistotu vás teď zastavím, než se vám povede říct něco hloupého," utnul ho pan C znovu. „Ve svém zápalu totiž přehlížíte dvě mnohem pravděpodobnější varianty. Za á, že se vás Shaw pokouší využít, nebo za bé, že je zkrátka *šílenec*. A především přehlížíte to, že já nemůžu odsouhlasit vypuštění nejvlivnějšího aktivisty a teroristy tohoto století — nota bene takového, kterého celé město považuje za mrtvého — na svobodu kvůli vašemu… *tušení*."